

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Octombrie 2007

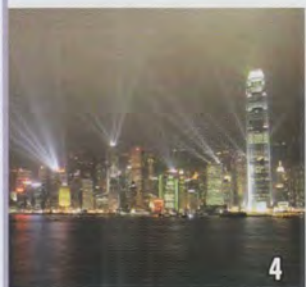
CU SAU FĂRĂ
FOLOS?

CUM SĂ TRĂIEȘTI
99 DE ANI
FERICIȚI ȘI CU SĂNĂTATE

6

4

9

22

31

SUMAR

Editorial

- 3 Școala lui Dumnezeu**
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4 Tentaculele Babilonului**
Mihai Maur

Spiritual

- 6 Cu sau fără folos?**
Petre Teofil

Reportaj

- 9 Împărtășirea fericitei speranțe**
Laurențiu Nistor

Spiritual

- 12 Biserică sau sală de spectacol?**
Laurențiu Ionescu

Stil de viață

- 14 Cum să trăiești 99 de ani fericiti
și cu sănătate**
Thelma Lewis

Reportaj

- 17 Nevoia de inimă nouă**
Cristina Neagu

De la colportori...

- 20 Voi sunteți lumina lumii**
Crina Demian

Din viața bisericii

- 22 Revizuirea Statutului de organizare
și funcționare a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea**
Viorel Dima

Tineret

- 25 Înapoi către mâine**
Cosmin Vlahopol

Sănătate

- 26 Sănătatea spirituală în lumina
Spirituului Profetic**
Emilian Niculescu

Știri

28

Pagina copiilor

- 30 Marius și Jim Poznașu'**
Oana Ghiga

De la inimă la inimă

- 31 Atinge o inimă, spune lumii**
Silvia Dima

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos,
prin prezentarea de experiențe ale
dragostei Lui nemărginite, prin
prezentarea de articole și știri,
ajutându-l astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXIV, OCTOMBRIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csobai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director:

Iacob Pop
Corectură: Cristina Pisică
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

ȘCOALA LUI DUMNEZEU

GABRIEL DINCĂ

Luna septembrie marchează pentru cei mai mulți copii începutul unui nou an școlar. Bucuria reîntâlnirii cu colegii sau cunoașterea noilor colegi ori a profesorilor face ca acest început să aibă o aură de sărbătoare. Dar această sărbătoare nu ține decât o zi, apoi începe adevărata școală. Un program continuu de muncă și disciplină, de învățare și evaluare, de formare și transformare a modului de gândire, a comportamentului și, în final, a vieții întregi. De aceea, mulți părinți caută să le ofere copiilor lor posibilitatea de a învăța în cele mai bune școli și de a avea cei mai buni profesori, pentru că în cele din urmă școala absolvită influențează tot restul vieții.

Cea mai bună școală

Desigur, în zilele noastre există multe școli care pot oferi educație, școli de stat sau particulare, școli cu un standard mai înalt sau mai mic, dar mai presus de toate există școala lui Dumnezeu, care le depășește cu mult pe toate acestea. O școală care ne pregătește nu pentru o profesie, ci pentru veșnicie, o școală care ne pregătește pentru a trăi în compania îngerilor. Această școală ne dă posibilitatea să fim studenții celui mai bun și eficient Profesor al tuturor timpurilor, pentru că ea ne oferă pe cel mai mare Învățător pe care l-a avut lumea vreodată, Domnul Isus Hristos. Un profesor atotînțelept și desăvârșit. Un educator care „a adus omului știință direct din cer. Lecțiile pe care ni le-a dat sunt ceea ce ne trebuie atât pentru prezent, cât și pentru viitor. El ne prezintă adevăratele direcții ale vieții și felul în care putem să le atingem” (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 43).

Locul de pregătire

Unde se găsește această școală? Citind în Scripturi, descoperim că aceasta nu se află nici în marile capitale ale lumii și nici în cele mai bogate țări, ci ea poate fi găsită „acolo” unde ne cheamă Dumnezeu.

Pentru Moise, această școală a fost în pustiul Madian. Un loc neconfortabil, dar o școală adevărată pentru marele om al exodului. Deși învățase în cele mai înalte universități ale Egiptului, el nu era pregătit pentru misiunea pe care Dumnezeu dorea să i-o încredințeze. Nu învățase cele mai importante lecții de viață: încrederea în Dumnezeu, supunerea totală față de El și umilința.

Când vorbim despre Ilie, ne gândim imediat la momentul de pe muntele Carmel sau la ocazia când

a fost luat la cer într-un car de foc. Dar nu trebuie să uităm că, înainte de aceste două evenimente care i-au caracterizat viața, Ilie a trecut prin școala lui Dumnezeu de la pâraul Cherit. În această școală, Dumnezeu dorea să-l schimbe pe Ilie din Ilie Tișbitul (1 Regi 17,1) în Ilie, omul lui Dumnezeu (1 Regi 17,24). Pentru a realiza acest lucru, l-a trecut pe Ilie prin școala „Cherit”, un loc al protecției și siguranței, al providenței, al proviziilor și al puterii. Ilie a învățat să meargă prin credință în acel loc sigur, dar greu de stat.

Privind în istoria biblică, descoperim că Dumnezeu a folosit de-a lungul timpului diferite locuri și împrejurări pentru a pregăti caractere pentru veșnicie.

Școala lui Hristos

Dacă vă gândiți cumva că ați depășit vârsta pentru a mai fi student și că școala este doar pentru copii, vă rog să recitiți ceea ce spune cuvântul inspirat: „În școala lui Hristos, elevii nu ajung niciodată la absolvire. Printre elevii ei, se află atât tineri, cât și bătrâni. Aceia care iau aminte la învățăturile Maestrului divin progresează fără încetare în înțelepciunea, rafinamentul și noblețea sufletului și sunt pregătiți astfel pentru a fi primiți în acea școală superioară care va continua de-a lungul veșniciei”. (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 43).

„Intrând în școala lui Hristos, studentul este pregătit să se angajeze în căutarea după cunoștință, fără să ametească de înălțimea spre care urcă. În timp ce merge din adevăr în adevăr, înțelegând mai clar și mai luminos minunatele legi ale științei și ale naturii, el devine încântat de manifestările uimitoare ale iubirii lui Dumnezeu pentru om. El vede cu ochi inteligenți desăvârșirea, cunoștința și înțelepciunea lui Dumnezeu, întinzându-se dincolo de infinit. Pe măsură ce mintea lui se lărgeste și se dezvoltă, torente de lumină curată se revarsă în sufletul lui. Cu cât bea mai mult din fântâna cunoștinței, cu atât mai pură și mai fericită este contemplarea de către el a infinității lui Dumnezeu și cu atât mai mare este dorința lui după înțelepciune suficientă, pentru a înțelege profunzimea lucrurilor lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Mărturie pentru comunitate*, vol. 4, p. 434) ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef la
Curierul Adventist

TENTACULELE BABILONULUI

MIHAI MAUR

Ieșiți din mijlocul ei, poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. (Apoc. 18,4,5)

De câte ori n-am adresat acest pasaj sufletelor prețioase ce încă se zbat în întineric teologic, animate însă de o dorință fierbinte după adevăr și lumină. Pe bună dreptate, pasajul vizează „oile” ce încă n-au găsit staulul lui Hristos și pentru care fiecare secundă de întârziere poate fi fatală. Și totuși pasajul pare a fi mult mai cuprinzător. Babilonul încătușează suflete nu doar sub aspect religios, ci și economic, social, politic sau cultural. Multiple tentacule demonice învăluie suflete neprihănite în ceas de mare judecată. Ce anume riscă neprihăniții care întârzie prea mult în preajma strălucirii economice, culturale, sociale sau chiar politice a Babilonului, ce preț plătesc pentru fiecare clipă de amânare ne poate spune Lot. Da, el e neprihănitul ce a părăsit Babilonul, pentru a eșua lamentabil în Sodoma, tot în Babilon. Istoria lui Lot poate fi și istoria mea sau a ta, tare în doctrine, dar vulnerabil în fața lucirilor de tinichea ale lumii.

Spre civilizația din vale

Cu câtă determinare a întors spatele tânărul Lot leagănelui civilizației. Niciun regret pentru Ur sau Caldeea. La chemarea lui Dumnezeu a pășit și el prin credință, plecând spre necunoscut și acceptând o viață de străin și călător. Pentru o vreme, neprihănitul Lot s-a ridicat la înălțimea neprihănitului Avraam, pe care-l însoțea. Prezentul era

încununat de binecuvântări, viitorul părea promițător, iar Babilonul era departe. Viața era frumoasă și fără facilitățile civilizației, iar simțământul umblării cu Dumnezeu era înălțător. Totul a fost perfect până în ziua când, de la înălțimea dealurilor Betelului, a zăbovit prea mult cu privirea asupra Câmpiei Iordanului, de unde Sodoma, Gomora și cetățile câmpiei trăgeau cu ochiul. Spre civilizația din vale, unde de doisprezece ani fluturau flamurile mesopotamiene (Gen. 14,4), Lot se simțea atras ca de un magnet. Apoi a venit și momentul deciziei: se va apropia de civilizație. Zadarnice trebuie să fi fost apelurile lui Avraam de a nu se apropia de un loc unde oamenii erau răi și din cale afară de păcătoși împotriva Domnului.

Neprihănitul Lot se simțea suficient de tare, spiritual vorbind, și apoi era convins că nu se va amesteca cu lumea. Va sta doar pe aproape, va stabili câteva relații economice, sociale sau politice, după caz, și, fără îndoială, va fi un martor pentru adevăr, câștigând pe mulți dintre ei. Apoi, pe câmpia Sodomei, turmele lui vor spori într-un ritm incomparabil mai mare decât pe munte, unde unchiul Avraam a ales să rămână, traiul va fi mult mai confortabil în civilizație decât în sălbăticie, iar poziția socială, renumele său, va prinde alt contur printre oameni decât printre stânci.

Captiv de război

Nu era nimic rău în a-și dori prosperitate, confort sau prestigiu. Prin urmare, și-a schimbat direcția spre Babilon, întinzându-și corturile până la Sodoma (Gen.13,12). Capitolul 14 din Geneza ne prezintă primul preț pe care-l plătește Lot: captiv de război cu tot ce are, târât spre Mesopotamia. Ne surprinde declarația din versetul 12,

de unde aflăm că Lot gustă această amară experiență tocmai pentru că... locuia în Sodoma! Incredibil, dar adevărat! Pe nesimțite, tentaculele Sodomei au învăluit viața și aspirațiile neprihănitului. Lumea a fost gata să-i ofere atât de multe „binecuvântări” în schimbul unui singur pas mai aproape.

Pentru siguranța vieții familiale și pentru protecția bunurilor, câmpul a fost înlocuit cu cetatea, pentru confort, cortul a fost schimbat cu o casă, pentru educația tinerei generații, lecțiile de familie au fost sacrificate în favoarea sistemului de învățământ al Sodomei și, în final, pentru prestigiu, rolul de preot al familiei s-a convertit în cel de judecător al Sodomei (Gen. 19,9). Nu încapă înțelesul că în urma lecției primite cu ocazia celui război, Lot și-a dat seama de riscul teribil la care se expune el și familia lui.

În conștiință, prin inspirația Duhului Sfânt, și verbal, prin unchiul Avraam, Lot a fost rugat să se depărteze grabnic de acel loc blestemat. Cu siguranță că întreaga familie a analizat situația creată și a înțeles pericolul. E posibil să nu fi înțeles pe deplin labirintul de împrejurări prin care au ajuns acolo, dar că locul lor nu era acolo era limpede. Și totuși fascinația Sodomei era prea puternică. Școala Sodomei dădea rezultate, fetele lui Lot se căsătoresc în Sodoma, iar nepoții neprihănitului vor fi cetățeni ai Sodomei. Degeaba își frământă sufletul în fiecare dimineață, întristat de stricăciunea lumii din jurul lui (2 Petru 2,7,8); Lot nu e în stare să-și scoată familia din acel loc blestemat și nici el însuși nu se poate dezlipi de el. Așa îl surprind trimișii cerului în ceas de judecată executivă. E încă cineva și are atât de multe, dar ce folos când în mai puțin de-o zi totul va fi cenușă?

Cine ar putea sonda durerea ce mătură ca o tornadă sufletul neprihănitului în clipa marelui bilanț? Nepoții ce au crescut pe genunchii lui, fetele mult iubite, soția, ca jumătate a ființei lui, au rămas toți tribut Sodomei. Averea toată e doar un morman de cenușă. Având conștiința sfărâmată, își trăiește ultimele zile în peșteră, alături de două fete

nemăritate, dar care, sub educația Sodomei, se vor „mărita” cu tatăl lor, dând naștere la doi copii care nu vor ști cum să se adreseze lui Lot, tată sau bunic. S-a lăsat ademenit de sclipirile Babilonului, n-a ieșit la timp din el, iar acum suporta urgiile lui. Și toate astea pentru mai multe bunuri materiale, confort sporit și prestigiu.

Sodoma îl ademenise și-l mințise pe el, neprihănitul. Și când se gândea că unchiul Avraam, în munte, lângă Dumnezeu, gustase cu adevărat aceste binecuvântări... Dumnezeu îl umpluse de binecuvântări materiale, ridicându-l la mare propășire (Gen. 24,35). În ciuda disconfortului pe care viața nomadă îl presupunea, confortul sufletesc al lui Avraam fusese deplin, acesta murind după o bătrânețe fericită și sătul de zile (Gen. 25,8). Cât despre prestigiul lui Avraam, el n-a fost niciodată judecător în Sodoma, în schimb a arătat mereu ca un domnitor al lui Dumnezeu în mijlocul popoarelor Canaanului (Gen. 23,6). Sigur, Avraam a rezistat tentațiilor Babilonului.

Dar asta a fost demult. Peste milenii a rămas însă același mesaj în lacrimi al unui tată ce-și vede copiii încă robi ai unui sistem ce în curând va fi spulberat sub judecățile teribile ale cerului. Bunuri, confort și un renume se găsesc și azi în paleta de binecuvântări ale cerului, și totuși suntem atât de grăbiți în a le culege din lume. Și suntem gata să plătim lumii atât de mult pentru ca în final să pierdem totul.

Alegerea locului unde să locuim

„Mulți fac și astăzi aceeași greșală. În alegerea unui loc pentru locuit, ei privesc mai mult la avantajele trecătoare pe care le pot avea decât la influența morală și socială care îi va înconjura pe ei și familiile lor. Ei aleg un ținut frumos și roditor sau se mută într-un oraș înfloritor, în speranța străngerii unei averi mai mari; dar copiii lor sunt înconjurați de ispite și prea adesea își fac prietenii ce sunt nefavorabile creșterii evlaviei și formării unui caracter drept. Atmosfera unei moralități decăzute, a necredinței,

a indiferenței față de cele religioase are tendința de a lucra împotriva influenței părinților. Exemple de răzvrătire împotriva autorității părintești și divine stau totdeauna înaintea tineretului; mulți ajung să stabilească legături cu cei necredincioși și netemători de Dumnezeu și aleg să împărtășească soarta vrăjmașilor lui Dumnezeu.

În alegerea unei locuințe, Dumnezeu dorește ca mai întâi să luăm seama la influențele morale și religioase care ne vor înconjura pe noi și familiile noastre. S-ar putea să fim aduși în situații dificile, căci mulți nu pot avea în jurul lor ceea ce ar dori să aibă; și oriunde ne cheamă datoria, Dumnezeu ne va ajuta să rămânem neatinși de stricăciune, dacă veghem și ne rugăm, încrezându-ne în harul lui Hristos. Noi însă nu ar trebui să ne expunem – fără să fie nevoie – influențelor nefavorabile formării unui caracter creștin. Dacă ne așezăm de bunăvoie într-o atmosferă lumească și de necredință, ajungem neplăcuți lui Dumnezeu și alungăm îngerii cei sfinți din căminul nostru. Aceia care strâng pentru copiii lor bogăție și onoare lumească cu prețul vieții veșnice vor descoperi în final că aceste avantaje sunt o pierdere îngrozitoare. Asemenea lui Lot, mulți părinți văd pe copiii lor pierduți și abia dacă ajung să se salveze pe ei înșiși. Osteneala întregii lor vieți este spulberată, iar viața lor este un trist eșec. Dacă părinții ar fi dat pe față adevărata înțelepciune, atunci copiii lor poate că ar fi avut mai puține bunuri pământești, dar și-ar fi asigurat o moștenire nepieritoare.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pag. 169)

Ce am mai putea spune? Cine are urechi de auzit să audă!

E șansa noastră să schimbăm în viața noastră istoria neprihănitului Lot cu cea a neprihănitului Avraam. E adevărat, costă, dar merită! ■

*Mihai Maur,
președinte
Conferința Banat*

FOLOS?

CU SAU FĂRĂ

TEOFIL PETRE

„ȘI CE AR FOLOSI UNUI OM SĂ CÂȘTIGE TOATĂ LUMEA, DACĂ ȘI-AR PIERDE SUFLETUL?” (MAT. 16,26)

Viața este darul lui Dumnezeu. Prețuirea vieții primite în dar se va vedea din felul în care am trăit-o – cu folos sau fără folos! Trăirea vieții poate fi rezumată în practicile cotidiene și în aspirațiile sufletului. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim multe aspecte care ne pot ajuta în înțelegerea semnificației unei vieți trăite cu folos. În cartea Proverbelor, Solomon spune că „un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare” (Prov. 22,1). Apostolul Pavel recomandă lui Timotei ca în viața de zi cu zi să urmărească evlavie, ca fiind „folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Tim. 4,8). Și tot Pavel comentează în același sens, spunând că „toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos”. (1 Cor. 10,23)

Este un lucru știut că pentru a ne face datoria față de cursul obișnuit al vieții trebuie să facem față la tot felul de provocări, iar de fiecare dată trebuie să alegem – cu folos sau fără folos. Dar oare Domnul Isus ce a dorit să ne transmită atunci când a vorbit despre însemnătatea cuvintelor?

Mijloacele pe care le avem noi ar părea că nu sunt suficiente pentru lucru, dar dacă vom porni prin credință, având în vedere puterea îndestulătoare a lui Dumnezeu, izvoare îmbelșugate se vor deschide în fața noastră. Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El Însuși va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire.

(Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 300)

„Veți da socoteală pentru orice cuvânt...” (Mat. 12,36)

Mântuitorul lămurește într-un mod categoric toate aspectele importante din viața omului, mergând până acolo încât spune: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.”

Contextul în care Domnul Hristos vorbește în acest fel este cel al păcatului împotriva Duhului Sfânt. Atitudinea față de Duhul Sfânt este așa de importantă încât ea va stabili în cele din urmă dacă viața cuiva a fost trăită cu folos sau nu. Apostolul Pavel a înțeles foarte bine acest lucru și de aceea se exprimă atât de categoric: „Dacă nu are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”. (Rom. 8,9).

Cuvintele rostite au importanța lor și, aproape în orice împrejurare, ele dovedesc ceea ce este înăuntrul nostru. Și aceasta, pentru că nu conținutul lor este așa de important, ci spiritul în care sunt rostite! Acest fapt poate fi mai bine înțeles când citim în Tit 3,5 despre însemnătatea și rolul Duhului Sfânt în procesul mântuirii fiecărui suflet: „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt”.

De aici rezultă fără echivoc că tot ceea ce facem „cu folos” este urmarea lucrării înnoitoare a Duhului Sfânt în viața lăuntrică. Dacă Duhul Sfânt este împiedicat să-și facă lucrarea pe deplin în noi, atunci oricât ne-am strădui noi să descoperim o formă de evlavie prin fapte sau cuvinte, va fi fără folos. Pentru că orice cuvânt rostit fără călăuzirea Duhului Sfânt este nefolositor și atrage după sine osânda – „și oricine va zice fratelui

său 'Nebunule' va cădea sub pedeapsa focului ghenei”. (Mat. 5,22)

Oare vom da socoteală și pentru orice banuș cheltuit fără folos?

Posibilitățile materiale pentru cei mai mulți oameni par neîndestulătoare față de nevoile lor imediate, și cu atât mai mult pentru ajutorarea altora. Pe de altă parte, biserica așteaptă tot mai mult și tot mai des sprijin prin dărnicia membrilor ei. Și nu de puține ori, în multe comunități sunt oameni care apreciază că sunt prea multe colecte pentru biserică, iar pentru comunitatea locală rămân prea puține fonduri. Cu siguranță că în poporul lui Dumnezeu sunt și mulți săraci care nu au cu ce să-și acopere cele mai elementare nevoi pentru familiile lor.

„Dumnezeul nostru nu este un colector de taxe și nu pretinde celui sărac să dea pentru lucrare mijloacele care aparțin familiei sale și care ar trebui folosite pentru un confort care să-l facă să nu se simtă strâmtorat.” (Ellen White, *Mărturi*, vol. 3, p. 448)

Tocmai de aceea Dumnezeu a rânduit o dăruire sistematică în biserică, și dacă s-ar urma sfatul inspirat, nu ar fi nevoie de apeluri urgente pentru strângerea de fonduri și nici lucrarea lui Dumnezeu nu ar duce lipsă de ele. „Strângerea banilor a fost dusă în extreme. Aceasta a lăsat o impresie proastă asupra unora. A face apeluri urgente nu este planul cel mai bun pentru a strânge fonduri financiare.” (Idem, p. 558)

„Cei care lucrează în cuvânt și învățătură trebuie să fie persoane cu discernământ. În timp ce fac apeluri generale, ar trebui să cunoască posibilitățile celor care răspund la apelurile lor și nu trebuie să îngăduie

celor săraci să plătească sumele mari pe care se angajează să le ofere.” (Idem, p. 449)

Însă cerințele sunt așa de mari și în unele domenii suntem așa de în urmă încât nevoia de bani și de mijloace materiale devine copleșitoare. Nu avem școli, și necesitatea de a oferi o educație creștină copiilor este mai stringentă ca oricând. Și cu cât biserica va face mai mult pentru educația copiilor, făcând tot posibilul de a-i feri de mediul neprielnic al școlilor profane, cu atât mai mulți copii vor rămâne în biserică.

Nu avem instituții de sănătate, și acest mijloc de a răspândi Evanghelia este unul dintre cele mai eficiente care ar putea fi folosite în acest timp. Ba mai mult, de curând a fost înființată o televiziune care aparține bisericii noastre, cu scopul de a transmite Evanghelia și valorile creștine adventiste la cât mai multe suflete. Costurile sunt amețitoare, și la prima vedere o astfel de întreprindere pare o încumetare, dacă nu chiar o nebulie.

„Mijloacele pe care le avem noi ar părea că nu sunt suficiente pentru lucru, dar dacă vom porni prin credință, având în vedere puterea îndestulătoare a lui Dumnezeu, izvoare îmbelșugate se vor deschide în fața noastră. Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El Însuși va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 300)

Și cu toate acestea, asigurarea acestor multe și mari nevoi ține de credințioșia noastră și, la fel de mult, de felul cum ne chibzuim fiecare banuș. Să ne vindem casele, bunurile? Va veni și vremea când vom face acest lucru, iar Duhul Sfânt ne va înștiința cu siguranță când este momentul cel mai potrivit. Acum însă, putem să ne „vindem” unele obiceiuri și practici

Viața pământească este darul lui Dumnezeu și trebuie să o trăim cu înțelepciune, în așa fel încât să o dobândim pe cea adevărată, viața veșnică. Depinde numai de noi dacă vom ști să o trăim „cu folos sau fără folos”.

fără de care putem trăi. Dar odată renunțând la ele, noi înșine putem ieși în câștig și în același timp și semenii noștri, prin lucrarea lui Dumnezeu făcută pentru ei.

Am auzit despre câțiva tineri care și-au propus ca săptămânal să renunțe la băutura lor preferată (1,5 dolari), iar cu banii astfel economisiți să sprijine o familie de bătrâni neajutorati care nu aveau lemne și carbuni. Lucrarea lor a prins un elan fulgerător și s-a transformat într-o asociație în care au intrat numai tineri dispuși să renunțe la băutura lor preferată. În câțiva ani, această fundație nonprofit a ajuns să folosească sute de mii de dolari în scopuri caritabile.

Cu siguranță că și în biserica din țara noastră sunt tineri interesați de lucrarea lui Dumnezeu și care vor să facă ceva pentru aceasta. Iar dacă la nivel de Uniune s-ar găsi 3.000 de tineri care să renunțe săptămânal la „chimicalele” preferate la prețul de 3 lei, lunar s-ar strânge suma de 36.000 de lei, deci peste 10.000 de euro, pe care acești tineri ar putea să-i dirijeze spre acțiuni sociale. „O dată pe săptămână, fiecare este pus față în față cu rezultatul din săptămâna care a trecut, privind venitul pe care l-ar fi putut avea dacă ar fi fost econom și mijloacele pe care nu le are din cauza îngăduinței față de propriile slăbiciuni.” (Ellen White, *Mărturie*, vol. 3, p. 450) Nu puține sunt ocaziile când scoatem bani din buzunare pentru lucruri bune, folositoare, dar de care ne-am putea lipsi fără să suferim nici cea mai mică pagubă. Acei bani ar putea fi folosiți pentru o lucrare a bisericii.

Am amintit în rândurile de mai sus despre apariția unei televiziuni a bisericii noastre din România, care vine în urma unui experiment de câțiva ani cu *Radio Vocea Speranței*. Bani mulți,

foarte mulți s-au cheltuit anual și aici, însă până acum lucrurile au mers bine, iar roadele depline se vor vedea cu siguranță într-o zi.

De la o vreme însă, mă tulbură și mă uluiește în același timp un lucru și pot spune că a devenit o obsesie. Noi, ca biserică, avem curajul și convingerea că trebuie să lansăm această provocare lumii, ca prin programele noastre TV – morale, de bun simț, ce conțin adevărate valori spirituale – să smulgem din ghearele morții pe cât mai mulți cu putință.

Dar în același timp noi, membrii acestei biserici, suntem consumatori de programe ale altor televiziuni, asupra cărora biserica, de-a lungul zecilor de ani, a atras atenția privind pericolul grav asupra vieții spirituale a bisericii în general, cât și asupra vieții spirituale individuale, în special. Iar pe deasupra, pentru aceasta mai plătim și „un bir” lunar de cel puțin 20 de lei!

Cum poate fi înțeleasă această situație? Cum poate fi calificată această atitudine? Pe de o parte, noi vrem să convingem lumea de adevărurile pe care le deținem și să o atragem spre ele, în timp ce noi pierdem bani și timp lăsându-ne sub influența nonvalorilor care abundă în programele televiziunilor profane! Suntem sinceri cu noi înșine? Suntem ipocriți? Sau ne complacem într-un sincretism inconștient.

Nu numai că acești bani cheltuiți lunar sunt aruncați pe fereastră, nu numai că timpul pierdut în fața televizorului ne face apatici din punct de vedere spiritual, furându-ne dorința după rugăciune și studiul Bibliei, ci ducem în eroare pe cei din afara bisericii, producând confuzie în mintea lor în ceea ce privește adevăratele valori morale și spirituale. Și pe deasupra, jefuim lucrarea lui Dumnezeu de cel

mai urgent sprijin material, pentru cele mai solemne timpuri în care trăim.

Dacă la nivel de Uniune s-ar găsi 5.000 de familii care să renunțe la abonamentul TV de minimum 20 de lei, într-o singură lună ar fi strânși 100.000 de lei (un miliard de bani vechi), iar dacă acești bani restrânși din vistieria lui Baal ar fi direcționați în vistieria lui Dumnezeu, tot cu destinația TV, dar a Domnului și pentru alții, ne dăm seama ce s-ar întâmpla? În primul rând, toți acei membri ar câștiga timpul pierdut, s-ar vindeca de dependența de TV, ar redeveni liberi spiritual și ar evita unul dintre cele mai mari pericole, acela de a fi părașiți de Duhul Sfânt.

Și anual, numai din taxele a 5.000 de foști abonați la nivelul întregii țări s-ar aduna peste 375.000 de euro, și costurile televiziunii adventiste ar fi acoperite, fără să ne coste nimic, ba dimpotrivă! Toți cei care vor gândi și vor proceda așa vor avea un dublu câștig: pentru sufletul lor și pentru lucrarea Evangheliei. Este cu adevărat o provocare, iar cine știe dacă nu pentru mulți va fi chiar testul care le va pecetlui destinul veșnic.

Încă din anii '70, fr. Robert Pearson, președintele Conferinței Generale de atunci, avertiza Biserica: „În ziua Judecării, milioane de oameni vor vedea că această cutie vrăjită a smuls din Împărăția lui Dumnezeu mai multe suflete decât oricare alt instrument folosit de Satana în cei 6.000 de ani de luptă contra lui Dumnezeu”.

Viața pământească este darul lui Dumnezeu și trebuie să o trăim cu înțelepciune, în așa fel încât să o dobândim pe cea adevărată, viața veșnică. Depinde numai de noi dacă vom ști să o trăim „cu folos sau fără folos”. ■

*Teofil Petre,
președinte
Conferința Muntenia*

Împărtășirea FERICITEI SPERANȚE

*Amplă participare românească
la evanghelizare în Kenya*

LAURENȚIU NISTOR

Dintr-o populație totală de 36.913.721 de locuitori în Kenya, creștini sunt 78%¹. Aproximativ² 10 procente sunt musulmani, un procent este reprezentat de hinduși, iar restul sunt practicanți ai religiilor indigene sau facțiuni creștine.

În 2006, adventismul a aniversat 100 de ani în Kenya, iar numărul de membri botezați este de aproape 600.000. Conform estimărilor oficiale adventiștii numără aproape două milioane împreună cu simpatizanți și copii.

În perioada 24 august-8 septembrie, un grup de 30 de frați și surori, cu vârstele între 17 și 51 de ani, au participat la evanghelizarea din zona Eldoret, Kenya. Echipa de români a susținut programe de evanghelizare în 16 locații în zona Eldoret, Kenya – sau râul stâncos, cu o altitudine între 2.300-2.700 de metri. O populație măcinată de boli și sărăcie, dar și de contraste sociale, cu o speranță de viață de 55 de ani.

Grupul de misionari români

Provocări

Deși adaptarea la o țară africană nu este totdeauna simplă, temperamentul diferit al oamenilor, sistemul britanic de circulație, aventura călătoriei în Kenya din cauza lipsei calității carosabilului, ploaia, noroiul, frigul, toate acestea nu au constituit decât impasuri minore pentru capacitatea de adaptare. Provocarea majoră a constituit-o redistribuirea echipei pentru a răspunde mai multor locații de evanghelizare decât fuseseră prevăzute inițial. Redistribuirea s-a făcut pentru a acoperi nevoia de vorbitori pentru slujirea în alte trei locații. Oameni care nu aveau experiența predicării L-au pus pe Dumnezeu la încercare, iar El a oferit și mijloacele, și darurile, dar și rezultatele. Câteva zile de pregătire locală și două săptămâni de evanghelizare au adăugat la numărul membrilor câmpului misionar vestic din Kenya încă 800 de membri, iar mai multe mii au aflat despre Evanghelia veșnică.

Pe lângă răspândirea Întreitei Solii, mulți dintre românii care au participat la evanghelizarea din Kenya și-au adus aportul în mai multe domenii: asistență medicală, susținerea unor orfani în școli, deschiderea de orizonturi etc.

Raport

Ca orice acțiune misionară, impactul important a fost acela de vitalizare a relației cu Dumnezeu, iar deosebirea față de alte acțiuni misionare interne a constat în suportul primit în primul rând de la Domnul, și nu de la rețeaua pe care o aveam „acasă”, dezvoltând prin slujire o adevărată dependență de Dumnezeu. Cel mai important este focul aprins de tinerii (și nu numai) care au participat și pe care îl dorim mereu aprins, chiar dacă au revenit acasă.

LAURENȚIU NISTOR (L.N.): *Ce înseamnă Africa pentru tine?*

TONI DRAGOMIR: Sincer să fiu, o purificare pentru suflet. Dacă am trece toți pe acolo, Cerul ar fi mai aproape de noi mai mult ca oricând.

ADRIA AVRĂMUȘI: Africa a fost o experiență de neuitat. Când am plecat de acasă, am fost pregătită să mă ocup de copii. La fața locului, am aflat de nevoia de vorbitori și împreună cu Lidia Câmpian am decis să acoperim o locație liberă. Nici noroiul și nici ploaia nu ne-au împiedicat în lucrarea Lui, iar la sfârșitul evanghelizării 69 de suflete au ales să vină la Isus.

NICU GABURICI: Oamenii negri cu suflete albe, care știu să zâmbescă și să-ți fie prieteni. Copii săraci cu bogăția bucuriei în suflet.

L.N.: *Cum ai caracteriza spiritul creștin african?*

OTILIA BĂLAȘEA: Oamenii aceia sunt așa de fericți că sunt creștini încât nu-și mai încap în piele. Pentru noi asta e o mustrare vie. Ne plângem de o simplă gripă, în timp ce în Africa bolnavii de SIDA cântă fericți, ne plângem că nu avem încălzire centrală, în timp ce oamenii aceia nu au nici măcar ferestre, și totuși sunt fericți. Dacă vineri seara plouă, ne mai permitem să stăm acasă, gândindu-ne că e o scuză bună, însă în Kenya oamenii plecau de la evanghelizare la ora 22, desculți, în noroi sau cu apa până la genunchi, dar... fericți.

L.N.: *De ce este nevoie de evanghelizare în Kenya, dacă acolo procentul adventiștilor e mai mare ca în România?*

ADRIAN PODEANU: Numărul de 600.000 de adventiști din Kenya înseamnă 1,71% din populația acestei țări. Însă nu cred că Isus a murit numai pentru 1,71% dintre kenieni. Într-adevăr, în România există un procent mai mic de 1%, însă există un decalaj mare între numărul de lucrători din țara noastră și cel din Kenya. Dincolo de statistici, porunca este: „Mergeți până la capătul pământului!”

GIANINA FLORICEL: Pentru africani este ceva extraordinar ca un alb să vină și să le predice Evanghelia. Dă greutate soliei, pentru că, dacă în lumea civilizată evanghelizarea este atât de importantă, atunci este, cu adevărat, importantă și pentru ei. În al doilea rând, sunt lipsiți de mijloace. Pastori sunt puțini. Pastorul local avea 12 comunități la mare distanță și ajungea la ele cu bicicleta. Sunt foarte puțini cei care au mers la școală, dintre adulți, și care ar putea să prezinte într-un limbaj accesibil solia. În al treilea rând, ei au nevoie să fie învățați o mulțime de lucruri, în multe aspecte practice ale vieții. Sunt 42 de triburi în Kenya, fiecare trib cu obiceiurile lui. Și prea puțini sunt dispuși să primească învățătura unii de la alții. Mai degrabă primesc din afară. La fel ca atunci când vin la noi evangheliști din afară, aduc cu ei entuziasmul și convingerea că se poate face ceva.

L.N.: *Ce ați spune celor care consideră că întâi trebuie să ai în vedere zonele albe din România, și apoi altele?*

PATRICIA PIȚURLEA: Fiecare dintre noi ar trebui să facă ceva, și abia după aceea să dea sfaturi. Iar dacă cel care crede lucrul acesta face totuși ceva, ar trebui să îl lase pe cel ce primește îndemnul misiunii externe să îl urmeze sau cel puțin să-l lase în pace, dacă efortul său nu este de niciun ajutor pentru cei care vor să slujească, acasă sau departe.

L.N.: *Care este diferența între o misiune externă și una internă?*

IOAN ROȘCA NĂSTĂȘESCU: Dacă mergi într-o misiune externă, nu ai emoții cu privire la ce vor spune cei din jur despre tine. De asemenea, vezi mâna lui Dumnezeu într-un loc unde

nu prea primești ajutor din altă parte, iar atunci când vorbești altora despre Evanghelia, îți vestești în primul rând fie faptul că ceea ce spui e adevărat și de luat în seamă, nu doar o poveste de adormit oameni mari. Misiunea externă îți dă curaj și pentru misiunea internă. De acum încolo voi merge în fiecare an în misiune externă și am de gând să merg tot cu „ShareHim” și în zonele albe de la noi din țară.

VIOLETA PIȚURLEA: Oamenii, în special creștinii, ar trebui să aibă mintea deschisă pentru a învăța toată viața, ar trebui să-L roage pe Dumnezeu să îi ajute să înțeleagă mai bine tot ceea ce uneori știu de o viață și să nu refuze să-i înțeleagă pe semenii lor atunci când li se pare că nu acționează în conformitate cu standardele lor. O misiune străină te ajută să te dezlipești de șabloane și să trăiești credința pe viu, pentru că ești scos din sistemul tău de referință, iar singura constantă în viața ta rămâne Dumnezeu. Dacă ai ocazia să mergi în altă parte și refuzi, nu numai că pierzi o oportunitate de a crește în toate domeniile, dar până la urmă, Dumnezeu, care nu obligă niciodată, oferă ceea ce ar fi vrut să-ți ofere ție unei alte persoane, căreia nu-i este frică să întindă mâna și să primească ceea ce Dumnezeu îi dăruiește. Aceasta pentru că și misiunea externă și cea internă precum și capacitățile necesare pentru realizarea lor sunt toate daruri pe care Dumnezeu ni le oferă, dar pe care uneori refuzăm să le folosim din foarte multe motive. Dar oricare ar fi motivul refuzului, niciunul nu va sta în fața Celui care va cere socoteală de darurile care puteau fi folosite pentru salvarea a cel puțin un copil al lui Dumnezeu.

L.N.: *Ai avut o experiență specială pe care dorești să o împărtășești?*

BIANCA VIȘAN: Experiența mea în legătură cu această serie de evanghelizare a fost inițial doar de implicare în programul de sănătate și de copii, nu și de prezentare a predicilor propriu-zise. Dar a fost nevoie de cineva care să vorbească unor oameni, deoarece erau vorbitori absenți. M-am oferit ca voluntar, iar

audiența avea să fie de sute de persoane. Urma să fiu și singură și primul gând a fost „Doamne, dă-mi tu un loc cât mai departe de oraș, la țară, unde să vină foarte puțini oameni, ca să nu mă sperii și să mă pot obișnuir!” În prima seară, vineri, a plouat torențial. La întâlnire au venit doar 50 de persoane. Suficient cât să mă obișnuiesc cu oamenii, să mă apropiez de ei. A doua zi, în Sabat dimineata, erau prezente 800 de persoane!

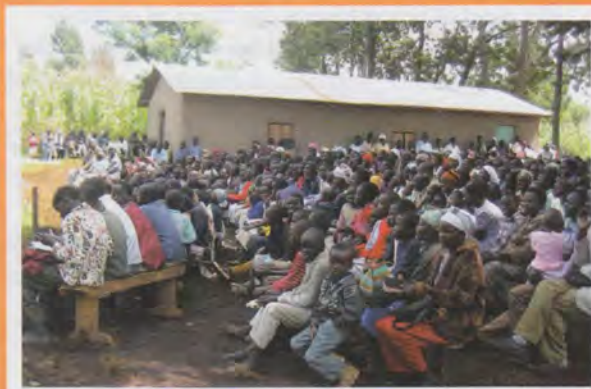
GIANINA FLORICEL: Am trăit multe experiențe. Cele mai multe dintre ele le-am trăit, în ciuda necredinței mele, nu datorită credinței. A plouat torențial aproape în fiecare seară, dar găseam o perioadă mai liniștită pentru prezentare. În serile când trebuia să prezint Sabatul și apoi starea omului în moarte, a plouat atât de tare încât oamenii au început să plece, deși de obicei rămăneau în ciuda ploii. Mi-am făcut niște calcule de creștin laodiceean și am ajuns la concluzia că, dacă mă rog public să stea ploaia, s-ar putea ca Domnul să nu intervină și oamenii să plece acasă mai necredincioși decât au venit. Nu puteam să risc rușinea de a mă ruga degeaba. Dar Domnul m-a mustrat și mi-a pus în minte gândul că, de fapt, nu eu eram acolo personajul principal, ci El. Așa că le-am spus oamenilor că Dumnezeu dorește foarte mult ca ei să audă acel subiect prezentat (Sabatul), că este foarte important pentru ei și că Dumnezeu va opri ploaia ca ei să poată rămâne să asculte. De-abia atunci am început să cred. Se auzea la mare distanță în jur datorită amplificării audio, iar mulți oameni, neîndrăznind să vină acolo, ascultau de prin colibele lor sau de pe drum. Și Dumnezeu a oprit ploaia. Instantaneu. În ciuda necredinței mele. Pentru Numele Lui. Știu că Dumnezeu a făcut minunile acestea pentru ei, ca să afle adevărul. Dar în primul rând cred că le-a făcut pentru mine, ca să înțeleg cât de mare este Dumnezeul pe care-L slujesc.

L.N.: Cum v-a influențat această campanie în misiunea de acasă?

ADELA TĂBĂCITU: M-a motivat foarte mult și m-am întors acasă cu ideea că trebuie să fac ceva și aici, în România, mai mult decât înainte. De aceea vreau să mă implic cât mai mult în misiunea din țară, dar mai ales, vreau ca ceilalți să vadă Duhul lui Dumnezeu prezent în viața mea, să înțeleagă faptul că El lucrează și că poate face schimbări în viața oricui se lasă influențat de El. De asemenea, vreau să dedic cât mai mult timp pentru misiune, pentru că ea îți aduce multe satisfacții, îți înfrumusețează viața și te aduce mai aproape de cer.

L.N.: Ce ai avut tu de învățat din această experiență?

DENISA VIȘAN: Africa este o experiență pe care nu o voi putea uita niciodată. În primul rând, am înțeles semnificația cuvântului „credință”. Am pus la încercare puterea lui Dumnezeu și am văzut cum primeam răspuns imediat. A te ruga în fața unei mulțimi pentru ca ploaia să se oprească și să rămână oprită până în clipa în care ai pus și ultimul aparat în mașină este o experiență pe care numai dacă o trăiești o înțelegi cu adevărat. Să vezi oameni ieșind în față pentru a-și preda viața lui Dumnezeu după numai câteva seri de prelegeri! M-a impresionat puterea cu care Duhul Sfânt lucrează în oameni. M-am întors în țară conștientă că, pentru a face ceva, ai nevoie de dorință și de Dumnezeu alături de tine, și nimic altceva.

Mulțumim Domnului pentru rezultate, pentru căldura credinței, pentru că ne-a folosit în lucrarea Sa și pentru că ne-am întors sănătoși.

Campania a fost organizată de ShareHim, Quiet Hour, Diviziunile Euro-Africa, Africa Centrală și de Est, Câmpul [Misionar] Kenia de Vest, membrii români au fost din Conferințele Banat, Oltenia, Moldova și Muntenia. ■

¹ Creștinii protestanți sunt 45%, iar romano-catolicii sunt 33%.
² Simbolul oficial sunt negrele, indicând o variație de 5% până la 10%.

Laurențiu Nistor,
pastor Biserica
Speranța, Constanța,
coordonatorul echipei
misionare române

LAURENȚIU IONESCU

Când îl pronunțăm, cuvântul „liturghie” poate căpăta nuanțe peiorative sau profund spirituale, în funcție de contextul cultural-religios în care am crescut. Nu ne propunem să intrăm în sfera dezbaterilor lingvistice asupra termenului. Pentru omul simplu, liturghie înseamnă slujbă religioasă. În contextul protestant e cunoscută sub numele de *serviciu divin*, în cel catolic drept *misă*.

Mai importantă decât sensul cuvântului este semnificația teologică. Când analizăm problema liturghiei din punct de vedere teologic, ne trezim pe un tărâm controversat și disputat. Și tocmai despre o dispută din acest domeniu ne propunem să discutăm în acest articol. Controversa dintre liturgică și misiune.

Controversele legate de liturgică nu au apărut doar în biserica noastră sau în secolul nostru. De fapt, o analiză atentă a istoriei Bisericii creștine ne dezvăluie faptul că fiecare generație și-a avut propriile dezbateri în domeniul liturghiei. Fie că vorbim despre „punctele obligatorii” care trebuie să existe într-o slujbă religioasă, fie că vorbim despre „ordinea inspirată” a părților componente, fie că vorbim despre cât de rigidă sau de liberă trebuie să fie liturgica, toate acestea nu sunt decât încercările fiecărei generații de a-și defini și construi momentul întâlnirii publice cu Dumnezeu.

De foarte multe ori, mărlul discordiei l-a constituit muzica. *Ce să cântăm? Cum să cântăm? Cine să cânte? Cu ce să cânte? Când să se cânte?* – acestea sunt câteva dintre multele întrebări care au apărut și care continuă să apară în legătură cu subiectul muzicii.

Răspunsurile și reacțiile la aceste întrebări au fost și sunt deosebit de complexe. Dacă ne gândim la papa Grigore, care a legat cu un lanț cartea de imnuri a bisericii ca să nu se mai adauge nimic nou, sau dacă ne gândim la unii dintre reformatorii care interziceau folosirea instrumentelor în biserică, dacă menționăm faptul că la începuturi unele grupări protestante interziceau bărbaților și femeilor să

SAU

cânte în același timp deoarece lucrul acesta „este o urâciune înaintea Domnului”, ne dăm seama că problema muzicii în biserică nu este una simplă și nici ușor de rezolvat.

Înainte de toate, trebuie să admitem că miezul problemei nu e *ce se cântă*, deși de foarte multe ori de aici pornesc controversele. Unora le place doar Bach, altora doar negro-spiritual, altora folk-ul, mai nou, unora le plac manelele creștine. De fapt *ce se cântă* depinde foarte mult de *pentru ce se cântă*. Și asta e o problemă de teologie.

De ce cântăm? Iată o întrebare care merită studiată. Unii răspund simplu: „Pentru că așa am pomenit”. Pentru alții, răspunsul e mai pragmatic: „Să cântăm ceva ca să nu se mai vorbească în sală”. Oare răspunsurile de genul acesta ne satisfac?

Trebuie să facem o incursiune în istoria biblică pentru a încerca să găsim un răspuns la următoarea întrebare: „De ce cântăm?”. Muzica este unul dintre elementele cele mai vechi ale culturii omenirii. Istoria biblică ne arată două tradiții care s-au dezvoltat în paralel de-a lungul timpului: cântatul ca formă de recunoștință și cântatul ca formă de afirmare socială.

Așa ne spun textele din Iov 38,7 și Geneza 4,21: *tradiția recunoștinței* – „Când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38,7); *tradiția afirmării personale* – „Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul.” (Gen. 4,21).

Două tradiții atât de diferite: să cânti pentru El sau să cânti pentru tine. Implicațiile sunt atât de adânci și atât de diferite! Din această perspectivă, muzica este fie jertfă, fie distracție.

De răspunsul la întrebarea „De ce cântăm?” depinde nuanța și direcția în care va merge liturgica.

Există atâta confuzie! Lucrurile se simplifică foarte ușor dacă, ori de câte ori cântăm, ne punem această întrebare: „Pentru cine cânt?” Cânt pentru El? Atunci nu pot cânta orice și nici oricum, pentru că El merită ce e mai bun, o jertfă fără cusur.

Când răspunsul la întrebarea „Pentru cine cânt?” este altul, atunci încep problemele liturgice. De fapt, biserica devine atunci sală de concert. Facem din liturghie spectacol. Cântăm pentru alții, pentru public.

Observați diferența? Biserică ↔ sală de spectacol. Ce contrast teribil! Confuzia este atât de mare încât nici nu ne dăm seama de implicațiile teologice ale celor două perspective. O viziune greșită despre liturghie produce efecte și în alte domenii ale bisericii. Unul dintre ele este relația dintre liturghie și misiune. Se produce o răsturnare: liturghia este subordonată misiunii. Poate că formularea vi se pare complicată. Dați-mi voie să simplific explicațiile. N-ați auzit deseori argumentul „să cântăm ceva care să-i atragă pe tineri” sau „tinerii nu vin la biserică pentru că nu se cântă ce le place lor”? Și astfel, biserici protestante organizează concerte de rock creștin, dincolo de contradicția dintre termeni. Obiectivul principal este misiunea, iar liturghia este doar o unealtă pentru atingerea acestui obiectiv.

Când privim din perspectiva biblică, lucrurile stau tocmai invers. Întreita solie îngerească ne prezintă un model în care liturghia este obiectivul principal, iar misiunea este mijlocul prin care se realizează.

Citiți cu atenție textul: se vestește solia pentru ca oamenii să formeze poporul care se închină lui Dumnezeu. Obiectivul final nu este misiunea, ci închinarea. De fapt, închinarea este și problema finală a controversei dintre bine și rău.

Înțelegeți acum de ce întrebarea „Pentru cine cânt?” este o întrebare teologică importantă? Pentru că, oricât de mult ne-am ascunde în spatele culturii sau tradiției, oricât de mult am încerca să ocolim răspunsul, când vorbim despre liturghie, de fapt cea mai importantă întrebare nu este „Ce și cum cântăm?”. Nu contează ordinea punctelor din serviciul divin, nici durata lor. Ceea ce contează este „De ce cântăm?”. Pentru că liturghia este închinare. Rămâne doar să alegem dacă ne închinăm Lui sau nouă. Adică dacă mergem la biserică sau la spectacol. Și când am rezolvat problema aceasta, nu mai apar deloc discuții despre ce avem voie să cântăm și ce nu. Știm bine! ■

Laurențiu Ionescu,
profesor la
Institutul Teologic
Adventist, Cernica

Să ne cunoaștem familia adventă...

Nigeria, sau Republica Federală a Nigeriei, este cea mai populată țară a Africii, cu o populație ce pare să fi atins deja, după unii, 138 de milioane de locuitori. Cei peste 923.000 de km² se întind de la Golful Guineea, în sud, până la lacul Ciad, în nord-vest. Locuită încă din cele mai vechi timpuri, țara și-a câpătat independența abia în 1960. Cu un relief variat și cu bogate resurse de petrol și gaze naturale, țara se distinge însă în primul rând prin diversitatea culturală și lingvistică a locuitorilor. Religiiile predominante sunt islamismul, creștinismul și animismul.

Mesajul advent a ajuns în acest teritoriu în 1914, când C. D. Babcock a venit în Lagos împreună cu o echipă de colaboratori. Unul dintre ei a învățat limba Yoruba atât de repede încât, după cinci luni, a deschis o școală. La scurt timp, interpretul misionarului, fiul unui conducător local, s-a botezat și el. La sfârșitul anului 1914, funcționau deja trei școli și erau șapte nou-converși. În anii care au urmat s-au deschis noi misiuni în diverse părți ale țării, iar în 1931 s-a deschis primul dispensar, ce se va transforma apoi în Spitalul Adventist Jengre.

Nigeria face parte din Diviziunea Africa Centrală și de Vest. Anual, aici se botează peste 10.000 de persoane, numărul lor total depășind, se pare, 250.000. În ciuda problemelor apărute, mai ales în urma războiului civil, slujirea bisericii poate fi văzută și în cele două spitale adventiste, în centrele medicale sau la orfelinat, dar și prin instituțiile de învățământ. În ultimii ani, pe lângă acțiunile ADRA, numeroși misionari laici împreună cu pastori din întreaga lume au susținut aici campanii de evanghelizare. Pe lângă acestea, nu de mult, un important post de televiziune din Nigeria a început să preia din programele postului adventist 3ABN, ca o mărturie a iubirii Dumnezeului nostru care e gata să vină.

Adrian Neagu, pastor Conferința Oltenia

Cum să trăiești

99 de ani

fericiți și cu sănătate

THELMA LEWIS

Pe 20 martie 2003, am împlinit nouăzeci și nouă de ani. Mulți au dorit să știe cum am reușit. Așa că m-am hotărât să pun pe hârtie care cred eu că este „secretul” vieții mele atât de lungi și să arăt clar cui îi revine meritul – lui Dumnezeu.

Argumente pro și contra

Mai întâi, aș vrea să te întreb: „Ești sigur că ai dori să trăiești atât de mult?” Este un drum care merge în jos, trebuie să știi asta. Chiar dacă te bucuri de o sănătate bună, așa cum a fost cazul meu, sunt altele cu care vei avea de luptat.

Mai întâi, îți vei pierde interesul pentru toate acele lucruri care te-au încântat ani de-a rândul. Apoi, cele cinci simțuri vor începe să slăbească. Nu vei mai vedea ca înainte, nu vei mai auzi, iar mâncarea va începe să aibă invariabil gust de carton. Oamenii vor începe să te considere senil („Cum să nu fie senil?” îți vor spune, văzându-te) și îți vor pierde orice fel de interes pentru tine. Telefonul și soneria de la ușă vor tăcea tot mai mult, nici măcar membrii familiei nu vor mai trece pe la tine, pentru că mulți dintre ei nu vor mai fi în viață.

Odată cu bătrânețea, vine și un anume fel de singurătate. Ești ultima frunză din pom. Capătul de linie. Încheierea. Toți cei pe care i-ai iubit și care te iubeau s-au dus.

Și, ascultă-mă pe mine, nu o să mai arăți deloc bine. Cu ceva vreme în urmă, cineva care a fost în vizită la mine a văzut

o poză de-a mea din tinerețe – aveam cam 35 de ani – și a exclamat cu uimire: „Tu ești aici?” Pentru că, de obicei, sunt politicoasă cu oaspeții, nu i-am răspuns: „Așteaptă să ajungi și tu la nouăzeci și nouă de ani și ai să vezi. N-o să arăți nici tu mai bine. S-ar putea chiar să arăți mai rău decât mine.”

Și, dacă tot mai ești sigur că vrei să trăiești până la nouăzeci și nouă de ani, iată cum am ajuns eu: nu pentru că am băut multă apă, pentru că am mâncat numai alimente sănătoase sau pentru că am făcut mișcare. Știu că ar fi trebuit să fac toate acestea, dar adevărul este că nu le-am făcut. Totul se datorează unei relații cu totul deosebite cu Dumnezeul meu. Eu am convingerea că numai relația mea cu Divinitatea este motivul pentru care mai trăiesc încă.

Un medic cu care am avut o discuție despre longevitate a afirmat că ar dori să fie sigur că va trăi și el atât de mult ca mine. Eu l-am asigurat că este simplu – totul se rezumă la trei lucruri. Bineînțeles că a dorit să știe care sunt aceste lucruri.

Dacă ați citit vreuna dintre cărțile, broșurele sau articolele mele, știți deja care a fost răspunsul meu. Am citat aceste reguli de nenumărate ori, pe orice cale m-am priceput să fac acest lucru, pentru că le-am încercat iar și iar și de fiecare dată au dat rezultat. Și acestea sunt: Supune-te! Ascultă! Slujește!

Biblia conține multe făgăduințe cu privire la o viață lungă, dar toate sunt condiționate, iar condițiile se întemeiază pe aceste trei principii.

Supune-te!

Mai întâi, trebuie să-I predai Domnului viața ta. Cu totul. Să simți că nu mai ești legat de nimic. El nu dorește numai părți din viața ta, ci o vrea în întregime. Este adevărat că, dacă Îi vei preda lui Dumnezeu viața, vor exista consecințe care nu pot fi prevăzute, dar dacă stai o clipă să te gândești la consecințe, deja supunerea ta nu mai este completă. Încrede-te în El. Cu siguranță că Domnul nu te va conduce la eșec.

Isus le spune celor pe care îi recunoaște ca fiind ai Săi: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu” (Mat.6,33). Aceasta ar trebui să aibă prioritate, să fie pe primul loc, deasupra oricăror altor interese, pentru că este cel mai important lucru pentru noi.

Stă în puterea noastră să facem ceva frumos din viața aceasta care ne-a fost dată. Nu avem decât o viață de trăit aici, în această lume. Ar fi tragic să o irosim. Atât de mult timp este pierdut în frământări și temeri cu privire la lucruri care nu sunt cu adevărat importante, dacă le comparăm cu veșnicia.

De obicei, cei mai mulți creștini își predau viața lor lui Hristos și se opresc aici. Dar nu este de-ajuns. Trebuie mai mult decât atât. Trebuie să ascuți de El. Desigur, de multe ori nu vei izbuti (tuturor ni se întâmplă asta), însă nu trebuie decât să te pocăiești și să o iei de la început.

Ascultă!

La început, Dumnezeu le-a dat oamenilor sute de ani de trăit (Gen. 5), dar, din cauza păcatului, a redus numărul anilor la o sută douăzeci (Gen. 6,3). Cred că este posibil să ajungi la o sută douăzeci de ani, dar nu cunosc pe nimeni care să fi trăit atât de mult, și probabil nici tu nu știi pe nimeni.

Eu am respectat porunca a cincea: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (Exod 20,12). Ca să

știm bine că porunca aceasta (inclusiv făgăduința din ea) este încă în vigoare, ea este menționată din nou în Matei 15,4-9 și Marcu 7,10. Nu am respectat porunca aceasta pentru că am vrut neapărat să trăiesc mult, ci pentru că părinții mei nu tolerau lipsa de respect față de ei. Și eu chiar i-am respectat și onorat.

Când citești Biblia, poți vedea că aproape fiecare făgăduință are o condiție – ascultarea. Nu cred că Dumnezeu a dat vreo făgăduință necondiționată. De obicei există un „dacă”: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele...” sau „Dacă rămâneți în Mine...”

Dumnezeu ne-a dat multe făgăduințe cu privire la o viață lungă, făgăduințe a căror împlinire o putem cere, dacă îndeplinim condițiile. Dar aici este problema. Noi nu prea vrem să facem ce spune El. Uneori nici nu știm ce ne cere. Este nevoie de multă rugăciune și cercetare a Bibliei ca să cunoaștem cerințele Sale.

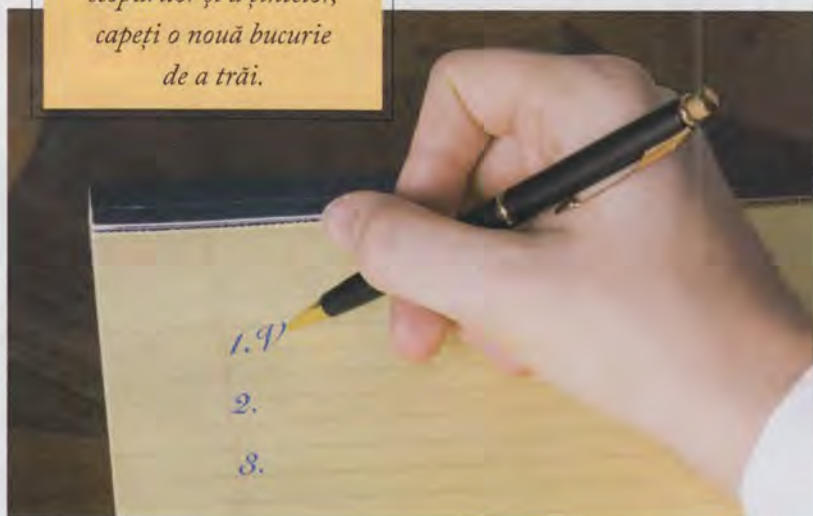
*Dacă vrei să stabilești
ordinea corectă a
priorităților, când faci lista,
să ai în vedere veșnicia.
Când prinzi o străfulgerare
a lucrurilor de importanță
veșnică, are loc o schimbare
de atitudine, o schimbare
a stilului de viață, a
scopurilor și a ținutelor,
capeți o nouă bucurie
de a trăi.*

Slujește!

Trebuie să-I slujești lui Dumnezeu. Felul și locul în care să-I slujești au fost alese înainte să te fi născut. Dacă Îi vei îngădui Duhului Sfânt să te călăuzească, să te ajute să-ți găsești locul în planul Său, vei găsi pace și bucurie slujind acolo. Să nu te temi că Domnul îți va cere să faci ceva ce nu ești capabil să faci. El îți cunoaște capacitățile mai bine decât ți le cunoști tu. Și să nu-ți fie teamă că îți va da o misiune neplăcută. Oricare ar fi lucrarea pe care ți-a încredințat-o, nu va fi împovărătoare, pentru că El Însuși te va ajuta și vei simți o reală bucurie când vei lucra cu El și pentru El. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Mat.10,29,30).

Dumnezeu are pentru fiecare dintre noi un loc în slujba Sa. Pentru tine este rezervat un loc și nimeni altcineva nu este așa de potrivit ca tine pentru locul acela – „... căci voi ați fost aleși de Domnul ca să stați în slujbă înaintea Lui, să fiți slujitorii Lui...” (2 Cron. 29,11). Cât de aproape de Domnul vei ajunge când te vei preda cu totul, ca să fii un bun „pescar de oameni” în mâinile Lui!

Cred că vei ajunge să-ți dai seama că, toată viața, Dumnezeu te-a pregătit pentru lucrarea pe care ți-a desemnat-o în planul Său. Toate evenimentele și toți oamenii care au avut o influență

asupra vieții tale, fiecare experiență de care ai avut parte, toate au contribuit la modelarea vieții tale în vederea acestui scop. Zilele bune și zilele rele, perioadele de sănătate și cele de boală, bucuriile și sfâșierile de inimă, toate au contribuit la pregătirea ta pentru slujire. Și, cu toate acestea, nu vei izbuti să faci față dacă nu te vei preda cu totul în slujba lui Hristos. Prin aceasta îi deosebește Domnul pe cei care Îi slujesc numai cu buzele de cei care Îi slujesc din toată inima, cei care sunt împlinatori cu fapta. „De ce-Mi ziceți: 'Doamne! Doamne!' și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6,46). De ce ar păstra Domnul în viață pe cineva care refuză să facă ceea ce îi cere El? Nu există creștini pe care Dumnezeu să nu-i poată folosi, chiar dacă sunt bătrâni. „Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi” (Ps. 92,14).

Biblia spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte, ca să umblăm în ele.” (Efes. 2,10). Ce poate face El cu viața noastră? Probabil că ai fi uimit dacă ți s-ar arăta toate posibilitățile. Noi considerăm că suntem modești când spunem că nu avem niciun fel de dar sau talent. Însă fiecare om are un dar, iar pilda talanților ne învață că, la sfârșit, ni se va cere să dăm seamă de felul în care am folosit darul pe care l-am avut.

Fiecare dintre noi își investește viața în ceva și va fi răsplătit după cum a făcut această investiție – în lucruri bune sau rele, pozitive sau negative, în chip egoist sau altruist.

O străfulgerare a slavei Celui Veșnic

Scriptura spune că va trebui să stăm înaintea marelui tron alb pentru a fi judecați. Oare ne va întreba Dumnezeu ce am făcut în viața aceasta? Va conta dacă ne-am distrat bine sau dacă am avut succes financiar? Ceea ce va conta atunci mai mult va fi cât de ascultători am fost. Cât din banii noștri am dat pentru lucrarea Sa. Cât timp și efort am consacrat misiunii. Câte suflete am câștigat. Câte ore am petrecut în studiul Bibliei și rugăciune. Cum ne-am purtat cu ceilalți oameni. Cât de recunoscători am fost pentru binecuvântările Sale. Într-adevăr, ferice de cei care vor putea să stea în picioare înaintea lui Dumnezeu, cu o conștiință curată, știind că și-au întrebuințat bine darurile. Dar cât de nefericiți vor fi cei care vor sta înaintea Lui cu mâinile goale și rușinați. Dacă vrei să-ți petreci viața făcând fapte bune de care să nu știe alții, poți fi și tu o comoară deosebită pentru El în ziua aceea. Cei care caută modalități de a le sluji altora din umbră, fără să fie știuți, chiar în lucruri mici, vor fi cu siguranță între servii aleși ai Domnului. Caracterul

este tot ce vom lua cu noi când vom părăsi lumea aceasta. Dacă sufletul nostru a fost curățit și supus prin jertfire de sine, generozitate, cumpătare și slujirea celor din jur, vom avea ceva prețios de oferit lui Dumnezeu, atunci când vom sta înaintea Sa.

Dacă vrei să stabilești ordinea corectă a priorităților, când faci lista, să ai în vedere veșnicia. Când prinzi o străfulgerare a lucrurilor de importanță veșnică, are loc o schimbare de atitudine, o schimbare a stilului de viață, a scopurilor și a ținutelor, capeți o nouă bucurie de a trăi. Sistemul de valori se răstoarnă. Cineva a spus: „Lucrurile socotite de preț în lumea aceasta se poate să nu aibă valoare prea mare în cer, unde aurul este materialul cu care sunt pavate străzile. Dacă ne închinăm aurului aici, nu vom putea fi printre cei care vor călca pe aur în cer”. Puțini sunt dispuși să recunoască faptul că ei consideră că viața aceasta este singurul lucru care contează și că veșnicia este ceva nesemnificativ, pentru care nu trebuie să ne pregătim. Și totuși viețile celor mai mulți spun exact acest lucru!

Dacă dorești să trăiești nouăzeci și nouă de ani, gândește-te bine cum să-i folosești cu înțelepciune. ■

Adventist Review, ianuarie 2004
Traducere: Alina Badea

Congresul Național de Tineret – Cluj-Napoca 2007

Nevoia de inimă nouă

CRISTINA NEAGU

Vin uneori momente în viață când se întâmplă să facem unele lucruri pentru că așa trebuie. Pentru că ne-am obișnuit, pentru că ne simțim responsabili de realizarea lor, pentru că ne e teamă de o eventuală pedeapsă, pentru că nu credem că am putea să le facem și altfel. Și astfel ajungem să pierdem bucuria și adevăratele semnificații, prinși fiind în lucrurile socotite deja drept rutină.

Uneori chiar și un Congres Național de Tineret poate fi un astfel de eveniment. Unul dintr-un lung șir. Un altul la care trebuie să mergi pentru că s-a spus că e nevoie de tine acolo. Pentru că sunt oameni care așteaptă mesajul, zâmbetul, implicarea ta. Pentru că ai un proiect de coordonat, un moment de prezentat, un cântec, un mesaj, o responsabilitate. Poate că acesta a fost gândul cu care au coborât din tren unii dintre participanții sosiți din toate colțurile țării la Cluj-Napoca, în inima Transilvaniei de Nord, Conferința gazdă a acestui eveniment. Dar tânărul voluntar în tricou portocaliu, care-i aștepta zâmbind în gară, sau vocea șefului de stație, care îi ruga pe toți participanții la proiectul *Impact* Cluj-Napoca 2007 să vină la Biroul de Informații pentru a afla toate detaliile necesare deplasării la cămin, l-au făcut să creadă că e posibil ca acest proiect să fie totuși ceva nou. Să fie și pentru el, nu doar pentru alții. Și surprizele au continuat să apară: voluntari – elevi, studenți, pastori, lucrători în administrația Conferinței, care îi așteptau la intrarea în cămin, oricât de devreme sau târziu ar fi ajuns, dornici să îi ajute să rezolve orice problemă ar fi apărut –, camere luminoase, oameni calzi, tricouri roșii și pline de viață, afișe lipite pe străzi care vorbeau deja despre ei, reclame la posturile locale de radio sau TV care anunțau proiectul ce avea să vină. Totul era nou și cerea o inimă nouă (O♥9). De fapt întregul Congres, incluzând aici și perioada de *Impact*, s-a desfășurat sub mottoul: O♥9.

Se spune că orice minune durează trei zile. Însă adevăratele minuni pot dura și câteva secunde – ca zâmbetul unui copil poposit în Orașelul copiilor sau al unui adult ce sare coarda aducându-și aminte cu bucurie de copilărie; ca lacrima de bucurie din ochii unui bătrân a cărui casă este curățată de niște tineri plini de viață sau ca uimirea din privirea unui trecător care vede Biblia reprezentată pe stradă, sub ochii lui. Dar efectul lor poate dura chiar și o veșnicie.

Proiectul *Impact* nu a durat trei zile. Ci patru. 27-30 august 2007. Patru zile pline de seminare, activități, proiecte, rugăciune, voie bună și minuni la fiecare pas. Minuni mici, pentru ochii celor obișnuiți să le vadă, sau minuni mai mari, pentru cei care credeau că au trecut de stadiul la care mai au nevoie de ele.

Fiecare zi începea cu o dovadă în plus a faptului că a avea O♥9 nu este deloc o misiune imposibilă. În fiecare dimineață, Corrado Cozzi, directorul Departamentului Tineret al Diviziunii Euro-Africa și de acum prietenul tinerilor din România, prezenta celor adunați în Casa de cultură a Studenților, cartierul general al proiectului *Impact*, un motiv în plus care să țină cât o zi. Serile se încheiau cu mesajele sugestive și pline de viață ale lui James Black, directorul Departamentului Tineret al Diviziunii Nord-Americane. Gândul de final de *Impact* a fost chemarea de a duce o frântură din minunea pe care Dumnezeu a făcut-o la Cluj-Napoca și celor care nu au avut parte de ea. Și poate că cea mai mare minune a fost minunea inimii noi.

Fiecare dintre cele 24 de proiecte, desfășurate în tot atâtea locuri din Cluj-Napoca, cu aprobarea autorităților locale și sub privirea curioasă a fiecărui trecător mai mult sau mai puțin grăbit, a fost o mică minune. Proiectele au avut destinatari precisi – Copiii, cărora s-a vrut să li se arate o dată în plus că sunt importanți (*Orașelul copiilor*, *Tabăra din localitatea ta...*), adolescenții, cărora s-a vrut

să li se spună că viața este mai mult decât ceea ce se vede și că există și alte moduri în care ea poate fi trăită la superlativ (*Labirintul vieții, Încearcă să nu cazi...*), adulții obosiți, grăbiți, agitați, care nu mai ajung să aibă timp pentru sănătatea lor (*Pentatlionul sănătății, Expo sănătate...*), pentru sufletul lor (*Biblia te învață sau Față în față cu istoria*, posibilitatea de a vizita gratuit un muzeu ce reda cu fidelitate Sanctuarul din pustie, cortul, mobilierul și uniformele purtate de tineri au fost o atracție pentru mulți trecători). Nici bătrânii nu au fost neglijăți, mai ales bătrânii pe care poate nu i-a mai vizitat nimeni de mult timp. Peste tot au fost vizați trecători curioși care se mai opresc uneori să privească lucrurile care le ies în cale (*Roagă-te pentru orașul tău...*). Povestea trecătorilor opriți în fiecare loc poate fi povestea unei mici minuni. Pentru că nu pleca nimeni cu mâna și inima goală. Unii plecau cu o carte de sănătate, primită ca premiu, alții cu o jumătate de pliant Sola Scriptura. Cealaltă jumătate, ce conținea opțiunea pentru un anumit tip de studii biblice, rămânea la tinerii implicați în proiect. Copiii rămăneau cu un fluturaș-invitație la clubul de licurici, exploratori sau companioni din

localitate. Și dacă nu aveau nimic în mână, o întrebare tot duceau cu ei mai departe. Ce înseamnă O♥9?

Diminețile de *Impact* erau destinate seminarelor susținute de profesori, pastori, directori de tineret sau specialiști în anumite domenii, pe teme de interes în rândul tinerilor. Acestea vizau dezvoltarea personală, misiunea sau relațiile cu cei din jur. Serile erau destinate recapitulării. Se trăgea linie și se numărau proiectele, bucuriile, experiențele noi ale fiecăruia, prietenii noi, lecțiile învățate, răspunsurile la rugăciuni. Rugăciuni ca să nu plouă, pentru că peste tot se anunța ploaie la Cluj-Napoca, rugăciuni pentru un adevărat *Impact* asupra orașului, dar și asupra mea, cel venit să schimbe lumea, rugăciuni pentru un prieten nou, făcut pe străzi în timpul proiectelor, prieten ce își exprimase dorința de a veni la o întâlnire de *Impact*, rugăciuni pentru O♥9. Și Dumnezeu a răspuns într-un mod uimitor la fiecare dintre rugăciunile de taină, înălțate dimineată de dimineată sau seară de seară, din Camera de rugăciune, sau rugăciunilor în plen, chiar și celui care plecase de acasă sigur că nimic din ce se va întâmpla aici nu e deloc pentru el, ci mereu pentru alții.

Se spune că o bucurie nu are aceeași valoare dacă nu o faci pe jumătate cu cineva drag. Și pentru că bucuria *Impact*-ului trebuia împărtășită și ea cu cineva, după *Impact* a urmat sărbătoarea, Congresul propriu-zis. Sărbătoare ce nu a durat nici trei zile, ca în poveștile copilăriei, nici două zile și jumătate – 30 august-1 septembrie 2007, cât apărea în broșura Congresului –, ci atât cât durează bucuria unei inimi noi. Pentru mulți, ea mai continuă și astăzi.

Dacă ar trebui folosit un singur cuvânt pentru a caracteriza tot ce s-a întâmplat la Cluj-Napoca în perioada desfășurării Congresului Național al Tinerilor Adventiști din România, acela ar fi „nou”. Începând cu sala de desfășurare a întâlnirilor de dimineată, prânz, seară – Sala sporturilor din localitate –, continuând cu programul care a inclus nu doar seminare și întâlniri în plen, ci și activități de părtășie care să le permită tinerilor prezenți să interacționeze și să petreacă momente plăcute împreună, momente de sărbătoare, dar și surprize, cadouri, și încheind cu gândul la viitorul Congres, care va fi găzduit de Conferința Moldova.

Conținutul fiecărei întâlniri a fost și el unul nou. Dacă în alte ocazii similare se prezentau rapoarte ale Departamen-

tului Tineret din cadrul Conferințelor, de această dată au fost aduși în față tineri cu experiențe noi, experiențe personale de schimbare și consacrare, experiențe misionare uimitoare. Tineri cu o inimă permanent reînnoită.

Muzica a fost și ea una nouă. Nouă pentru că a fost cântată de oameni noi. Nu au fost aduse în prim-plan formații vechi, deja cunoscute și apreciate de toată lumea, ci grupuri, instrumentiști și soliști noi, dorind să fie o nouă pată de culoare din partea fiecărei Conferințe. Orice barieră legată de regiune sau limbă era astfel eliminată.

De asemenea, obiectivul colectei a fost nou. De data aceasta, banii strânși nu au fost folosiți pentru acoperirea anumitor cheltuieli, ci au fost destinați unor proiecte desfășurate în cadrul *Impact*: ajutorarea a două cămine de bătrâni din Conferința gazdă, vizitate de tineri în perioada de *Impact*, și a Hadassei, o fetiță care, împreună cu bunica ei, s-a oprit într-o zi la unul dintre acele proiecte care îi vizau pe cei mari, și nicidecum pe copii, și care i-a uimit pe toți prin mulțimea de texte biblice pe care le știa pe de rost la vârsta de numai 5 ani. Aceasta pentru ca fiecare dintre tinerii care din diferite motive nu s-au putut bucura de perioada

de proiecte să fie parte a misiunii. Dintre toate însă, cea mai impresionantă poveste a fost cea a Hadassei, care, în ciuda poliartritei reumatoide de care suferea și a condițiilor foarte grele în care trăia, era o permanentă sursă de seninătate și încredere. O lecție despre ce înseamnă O♥9.

Nou a fost și Centenarul Departamentului Tineret (înființat la Sesiunea Conferinței Generale de la Gland, Elveția, în 1907). De altfel, doar o dată poți aniversa un astfel de eveniment. Pentru unii, unică și, cu siguranță, nouă a fost și ocazia de a auzi un bătrân de 85 de ani, aflat în scaun cu rotile, cântând un imn care i-a marcat în tinerețe existența, afectată de dictaturile antonesciană și comunistă. Apoi, fiecare dintre cei prezenți, începând cu directorii Departamentului Tineret al celor două Diviziuni, al Uniunii, Conferințelor, dar și cu liderii de tineret din bisericile locale, a avut posibilitatea să-și lase amprenta pe pânza albă amplasată în partea din spate a scenei. Totul, ca o dovadă a *Impact*-ului pe care l-a avut și încă îl poate avea lucrarea de tineret.

Uniunea de Conferințe își exprimă recunoștința față de Consiliul director, format din directorii Departamentului

Tineret de la toate Conferințele, față de echipa de organizatori locali din Conferința Transilvania de Nord, formată din Ernest Szasz, Beniamin Anca, Romeo Asanache, Gheorghe Urdaș, Ilyes Janos Bela, Ștefan Tomoiogă și coordonată de Emanuel Ban, director de tineret. De asemenea, mulțumim tuturor pastorilor din Conferință care s-au implicat activ în timpul desfășurării Congresului, voluntarilor de la AMiCUS și de la Departamentul Tineret și tuturor acelor care, știuți sau neștiuți au lucrat cu credincioșie pentru ca Domnul Hristos să fie înălțat atât pe străzile din Cluj cât și în inimile participanților.

Uneori se întâmplă să vii într-un loc, să te așezi pe scaunul tău, unul dintre cele 3.000, și să crezi că ceea ce se spune poate fi pentru oricare dintre cei 2.999, numai pentru tine, nu. Se întâmplă să crezi că știi deja totul și că nimic nu te-ar mai putea surprinde, să crezi că ești acolo pentru că alții au nevoie de tine, nu pentru că și tu ai avea nevoie de ceva. Și totuși, într-un astfel de loc, pierdut undeva în mulțime, poți descoperi că până și tu ai nevoie de O♥9. Un film, un cuvânt, un cântec, o imagine, o chemare poate fi un punct de nou început și pentru tine. Pentru că și tu ai la fel de bine nevoie de O♥9. O inimă care să bată întreagă pentru Hristos și pentru cei care nu Îl cunosc, nu doar o oră pe zi, ci în fiecare oră, în fiecare zi. ■

*Cristina Neagu,
asistent-director
Asociația
Exploratori,
Uniunea Română*

VOI SUNTEȚI LUMINA LUMII

CRINA DEMIAN

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri. (Mat. 5,14-16)

Cu bucurie în suflet îmi aduc aminte cum, în urmă cu câteva luni de zile, Dumnezeu a vorbit copiilor Lui prin lucrătorii viei Sale, colportorii. A vorbit și inimii mele...

Era o dimineață de Sabat când, în comunitatea unde sunt membră, Duhul Sfânt i-a îndemnat pe acești frați să ne împărtășească din bucuria inimii lor, din prea plinul binecuvântărilor venite peste ei prin lucrarea de colportaj. Erau doi câte doi, ca ucenicii pe vremuri, împlinind spusele Mântuitorului: „Unde vor fi doi sau trei adunați în Numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul lor”.

O comunitate binecuvântată cu zeci de tineri, un oraș mare – câmp de lucru permanent... Mi-era greu să înțeleg că tocmai nouă ni se cerea să mergem la „drumuri și la garduri”. Studentă în anul II, activă în comunitate ca mulți alții, aveam totuși simțământul că misiunea nu poate fi scrisă pe cartea mea de vizită. Deși aveam multe necunoscute în ceea ce privește colportajul, Domnul mi-a vorbit prin oamenii aceia: „Scoală-te și luminează!”

Domnul deschide căi pentru împlinirea planului Său cu noi

Am decis să dedic o parte din vacanță pentru Dumnezeu și, printr-un concurs de împrejurări, m-am înscris ca voluntară în lucrarea de colportaj de pe litoral. Am aflat însă că locurile disponibile pentru voluntari nu mai erau vacante pentru luna iulie. În august nu puteam eu să merg. Intenția mea era să mă înscriu la un TinSerV, unde urma să vină și tineri din comunitatea pe care o frecventez – planul meu de rezervă, dar nu și al lui Dumnezeu.

„Dă-mi timp până mâine, să văd ce pot face”, mi-a spus fratele responsabil cu această lucrare. Am aflat în ziua următoare că au fost sunați toți voluntarii în vederea unei eventuale schimbări de moment. Unul singur, doar unul, a spus că ar prefera să vină în luna august. Cine credeți că urma să-i ia locul în luna iulie? Eu. Deși părea că nu mai există nicio altă variantă, El, Domnul nostru, s-a îngrijit de toate. Peste trei zile eram în drum spre litoral.

Nimic nu este la întâmplare

Ajunsă la Eforie Nord, la început de iulie, am înțeles mai mult ca oricând apelul „Scoală-te și luminează”. Într-o ocazie, când voluntari și colportori ne-am strâns laolaltă să primim indemnul „Mergeți...”, apelul și mesajul prezentat m-au impresionat puternic. Se vorbea despre Isus care a părăsit Nazaretul și a venit într-un ținut, „lângă mare”,

ca să vestească oamenilor vestea cea bună a Împărăției. Mai mult, Ellen White, în *Mărturii*, vol. 9, p. 100, vorbește despre vremurile în care colportorii vor merge pe țărmul mărilor, în stațiuni turistice, în locuri aglomerate de mii de oameni și vor duce Cuvântul, hrana vieții – sub formă de literatură. Ce lucrare măreată! Ce favoare să poți face o lucrare despre care Spiritul Profetic a vorbit explicit și căreia Domnul Isus i-a fost cel mai fidel model.

Timp de aproape o lună de zile am lucrat împreună cu un frate colporteur la Eforie Sud. Avea un stand cu cărți despre Adevăr. Înnarmați cu zel și voie bună, făceam teste medicale și, mai presus de orice, ne doream să vorbim oamenilor despre Lumina lumii. Dar nu era ușor. Lucrarea lui Dumnezeu cere sacrificii: mai puține ore de somn, pentru a avea un timp mai consistent pentru devoțiune dimineața, o atenție distributivă, lepădare de sine, multă răbdare și, cel mai important, consacrare. Fără combustibil nu poți porni la drum. Fără puterea rugăciunii, lucrarea pentru Dumnezeu capătă tendințe egoiste de înălțare de sine. Însă rugăciunea stăruitoare copleșește sufletul cu umilință și supune eul. Și am mai învățat un lucru. Nimic nu este întâmplător. Venind aici și fiind un canal prin care lumina avea să fie răspândită oamenilor, schimbarea trebuia făcută întâi la mine. Dacă eu nu am un stil de viață sănătos, în armonie cu legile Cerului, nu le pot vorbi oamenilor despre acestea,

pentru că n-ar fi corect! Dar dacă stilul meu de viață este sănătos, ferice de mine. Îndemnul pe care l-am primit încă de la început a fost: „Fiți o lună plină!”, adică nu trunchiați frumosul adevăr de care aveți parte! Lăsați ca oamenii să vadă în voi și prin voi adevărata lumină!

Secerișul este mare...

Domnul ne-a dat o mulțime de binecuvântări în această perioadă. Experiențe deosebite încununau zilele de căldură sau de vânt, de nori, de oboseală... Cel rău se luptă cu putere pentru sufletele oamenilor. Vedeam deseori cum unele persoane doreau să cumpere o carte – *Viața lui Isus* sau alte cărți spirituale –, dar plecau învinși de forțele răului. Însă, cu ajutorul Duhului Sfânt și spre bucuria noastră, s-au câștigat și multe biruințe. Cele mai frumoase experiențe erau cele în care vedeam cum, în urma rugăciunii, oamenii veneau la noi și își deschideau sufletul. Și Cuvântul Domnului se împlinea: învățații acestei lumi veneau la noi, ucenici umili ai Marelui Maestru. Setul „Marea luptă” sau cărți de sănătate, educație și familie erau puse în mâna celor pentru care Cineva, acum două mii de ani, Și-a dat viața. El i-a iubit și ne cere și nouă să-i iubim.

Cei care ne vizitau mai des la stand sau care lucrau prin apropiere ne-au devenit prieteni. Unii ne spuneau: „Sunteți deosebiți...”, „Aveți atâta răbdare cu noi...”, „Ne sunteți așa de dragi!” Studiindu-ne reacțiile, înainte

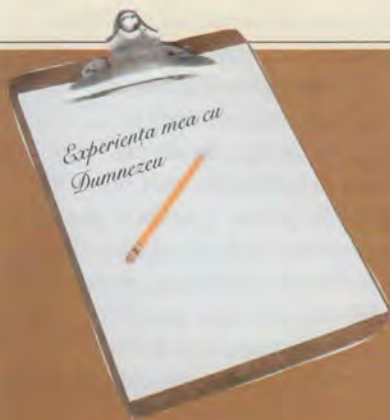
de a pleca, unii întrebau: „Ce religie aveți voi?” Cu mulțumire în gând, le spuneam: „Aparținem religiei lui Hristos, Cel care a făcut din noi reflectoarele luminii Sale.”

La venirea mea pe litoral, am primit în dar o carte deosebită *Evanghelistizarea prin literatură*, de Ellen White, care a vorbit sufletului meu: „Punerea în circulație a literaturii noastre constituie unul dintre mijloacele cele mai importante de a așeza înaintea oamenilor lumina pe care Domnul a încredințat-o bisericii Sale spre a fi dată lumii... Lucrarea Domnului nu mai trebuie neglijată de către noi și nu mai trebuie să fie secundară intereselor lumești. Nu avem timp să fim leneși sau descurajați, Evanghelia trebuie proclamată în toată lumea!” (p. 18)

Lăsând în urmă litoralul, dar nu și această deosebită lucrare, realizez că eu am fost cea dintâi binecuvântată. Școala slujirii lui Hristos îi oferă omului cel mai înalt grad de cunoaștere și dezvoltare la care poate ajunge. Lumina care a fost sădită în noi trebuie să lumineze lumea, căci revenirea Lui este aproape.

Am văzut mâna Sa la lucru și parcă îmi vine să spun ca ucenicii, pe vremuri: „Unde să ne ducem, Doamne?”! La Tine este scăparea, căci Tu ne-ai trimis! ■

Crina Demian,
colporteur voluntar

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

REVIZUIREA STATUTULUI DE ORGANIZARE ŞI FUNCŢIONARE

A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ŞAPTEA

VIOREL DIMA

Pentru prima dată în istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România a fost convocată o Adunare Generală Extraordinară pentru revizuirea şi votarea Statutului Bisericii.

Duminică, 2 septembrie 2007, în Biserica Betel din Braşov a avut loc Adunarea Generală Extraordinară a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea pentru revizuirea şi votarea Statutului. Având în vedere că, în urma adoptării *Legii privind libertatea religioasă şi regimul general al cultelor*, cultele trebuie să depună la Guvern statutele de organizare şi funcţionare pentru a fi confirmate, comitetul Uniunii a apreciat că este oportun să se realizeze o revizuire mai atentă a Statutului. Cu această ocazie, au fost evaluate şi propunerile care rămăseseră nesoluţionate la ultima Adunare Generală.

Statutul a fost revizuit de către Comitetul Executiv al Uniunii de Conferinţe, pe baza propunerilor făcute de Comisia de Statute şi Regulamente, şi adoptat de Adunarea Generală. Este pentru prima dată în istoria Bisericii când a fost convocată o Adunare Generală Extraordinară pentru votarea Statutului. Statutul după care a funcţionat Biserica până în 1990 a fost conceput şi aprobat de către Comitetul Uniunii de Conferinţe care era în funcţie în 1946.

Luând în consideraţie că în perioada comunistă unele activităţi specifice şi necesare Bisericii erau interzise sub pretextul că nu sunt prevăzute în Statutul Bisericii, cu această ocazie s-a urmărit asigurarea bazei statutare pentru orice activitate a Bisericii. De aceea, actualul statut cuprinde prevederi mai detaliate. Aşa, de exemplu, se stabileşte că „Biserica locală desfăşoară activităţi religioase în ziua de Sabat şi în celelalte zile ale săptămânii, în locaşul de cult, dar şi în spaţii publice, în case particulare şi în aer liber”. Tot aşa au fost detaliate activităţile Bisericii, care pot fi: „predicarea şi învăţarea Sfintelor Scripturi, servicii de cult, activităţi de instruire şi vestire a Evangheliei, botezuri, cununii religioase, înmormântări şi orice alte activităţi compatibile cu doctrina şi misiunea Bisericii”.

Funcţiile Statutului

Statutul de organizare şi funcţionare afirmă identitatea comunităţii la care se referă şi reglementează raporturile între membri, între organismele proprii şi între membri şi organismele proprii. Acesta reglementează şi raporturile pe care membrii sau organismele sale le pot stabili cu persoane fizice sau juridice din afara Bisericii. Este vorba despre raporturile pe care le pot stabili, pentru că pot fi şi raporturi pe care membrii sau organismele Bisericii, de exemplu, ar dori să le stabilească, dar terţi să nu dorească. În limbaj de specialitate, spunem că Statutul Bisericii este opozabil numai membrilor şi organismelor Bisericii şi instituie drepturi şi obligaţii

numai pentru aceștia. În ceea ce privește raporturile cu exteriorul, Statutul instituie drepturi-libertăți, în sensul că recunoaște libertatea membrilor sau a organismelor sale de a se angaja în anumite raporturi, dar respectivele prevederi nu instituie obligații și pentru cei din afara Bisericii.

Statutul, de exemplu, recunoaște dreptul membrilor de a fi înmormântați în orice cimitir (art. 77). Aceasta înseamnă că, spre deosebire de alte culte, învățătura adventistă nu interzice ca un adventist să fie înmormântat într-un loc în care sunt înmormântați și neadventiști. Această normă nu instituie însă obligația proprietarilor cimitirelor (a bisericilor care dețin cimitire) de a accepta un adventist în cimitirul lor. Familia și Biserica pot angaja discuții și negocieri cu aceștia, dar nimeni nu-i poate obliga pe evrei sau pe musulmani, spre exemplu, să primească un adventist în cimitirul lor, pentru că învățătura și ritualul lor religios nu permit nici ca un membru de-al lor să fie înmormântat în cimitirul altei confesiuni religioase.

În plus, așa cum spuneam, Statutul instituie și interdicții referitoare la raporturile care se pot stabili între membri sau organismele Bisericii și persoane fizice și juridice din exteriorul ei. De exemplu, în „Mărturisirea de credință” (par. 23), care este parte integrantă din Statut, conform art. 8, este instituită interdicția de căsătorie cu persoane care nu sunt de aceeași credință.

De ce Adunarea Generală Extraordinară?

În teologia adventistă de ziua a șaptea, Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea supremă căreia trebuie să i se supună fiecare om și, în special, credincioșii. Și instituțiile Bisericii trebuie să se raporteze la aceeași autoritate. În plus, atunci când un număr de oameni vor să se constituie într-o comunitate pe baze religioase, înțelepciunea unui om sau a unui grup restrâns nu este suficientă pentru a conduce comunitatea sau

pentru a interpreta Scripturile și a impune propriile interpretări întregii comunități. Ellen White a vorbit adeseori împotriva „comportamentului regesc”/monarhic în cadrul Bisericii. În învățătura adventistă, conform principiului preoției universale, toți cei care s-au consacrat lui Dumnezeu și trăiesc în comuniune cu El prin rugăciune, prin studiul Cuvântului și printr-o viață curată se pot pronunța, sub călăuzirea Duhului Sfânt, în problemele Bisericii în mod legitim.

Plecând de la o astfel de înțelegere, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Adunarea Generală este singura sursă de autoritate în materie de organizare și funcționare a Bisericii. Adunarea Generală a Bisericii adoptă statutul pentru că are această competență. Dar, pe lângă această funcție deliberativă, Adunarea Generală o mai are și pe cea de modele a identității Bisericii.

În cadrul dezbaterilor generate de Adunarea Generală au apărut idei care au afectat conținutul textului propus. Putem spune că Adunarea Generală nu doar a votat Statutul, ci l-a dezbătut, modelat și adoptat. Dezbaterile acestea au prilejuit însă și ocazia unor clarificări. Unele principii, de altfel fundamentale ale Bisericii, pentru că vin în discuție destul de rar, sunt mai puțin sau uneori deloc cunoscute de către majoritatea membrilor și chiar de către cei mai preocupați și implicați în problemele legate de funcționarea acesteia. Am sentimentul, care a fost confirmat de opinia mai multor delegați, că această Adunare Generală a adus niște clarificări care ajută Biserica să își asume Statutul și identitatea adventistă, pentru a înțelege mai bine de ce se fac unele lucruri așa cum se fac și de ce se numesc așa cum se numesc.

Cred că ar fi benefic dacă această dezbateră s-ar extinde și în Biserica. Ele sunt menite să contribuie la modelarea, conștientizarea și asumarea identității.

În ordinea administrativă a Bisericii noastre este statuat că, pe lângă alegerea comitetelor și slujbașilor, Adunarea Generală are, din oficiu, un punct pe agendă, numit „Statute”. Aceasta înseamnă că Biserica are datoria ca din cinci în cinci ani să-și revizuiască Statutul și, dacă sunt necesare îmbunătățiri, să fie adoptate cu acea ocazie. De aceea, Comisia de Statute și Regulamente trebuie să își ia timp pentru a analiza Statutul între sesiunile Adunării Generale și, cel târziu la ultimul Comitet Executiv de toamnă, să facă propuneri Comitetului Uniunii. Comitetul Executiv supune propunerile Adunării Generale care, după analizare, le poate adopta integral, parțial sau le poate respinge.

Acest lucru este posibil pentru că în eclesiologia (doctrina despre biserică) adventistă, Adunarea Generală este singurul for care are competența să decidă în orice problemă cu privire la comunitatea pe care o reprezintă. Adunarea Generală delegă Comitetului Executiv o parte dintre atribuțiile sale pentru perioada dintre sesiuni.

Cu privire la conținutul acestui Statut, dacă Comitetul Executiv al Uniunii primește propuneri din partea unor membri sau a unor organisme ale Bisericii și dacă între aceste propuneri este una care se apreciază că este absolut necesară și că niciuna dintre prevederile statutului votat de Adunarea Generală nu se referă, nici vag, la problema în discuție, Comitetul Executiv are competența statutară ca, în mod excepțional, să decidă în astfel de probleme.

Biserica este instrumentul lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului, imputernicită de El să facă o lucrare deosebită; și, dacă ea este loială față de El, ascultătoare de toate poruncile Sale, atunci înăuntrul ei va dăinui marea harului divin. Dacă ea va fi credincioasă îndatoririlor ei, dacă va cinste pe Domnul Dumnezeu lui Israel, atunci nu există putere care să-i stea împotrivă.

(Ellen White, Faptelor Apostolilor, p.498)

Noutăți aduse de Statutul adoptat

Dintre problemele de interes care se găsesc în Statut și care au ocupat un loc important în dezbateri, ne vom referi la câteva în cele ce urmează.

Pe fond, statutul nu a fost modificat, principiile și normele din statutele vechi ale Uniunii Române și statutul cadru adoptat la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea constituie mai departe conținutul fundamental al Statutului. Modificările sau completările se referă, în principal, la aspecte care nu erau menționate în statutele vechi și la formularea unor texte.

Prin formulările adoptate s-a urmărit ca statutul să fie îmbibat de spirit advent și să ofere imaginea unei biserici preocupate de dezvoltarea calității vieții spirituale a credincioșilor și de lucrarea misionară.

Se afirmă clar forma de organizare a Bisericii: „preponderent reprezentativă”. Cu privire la această prevedere (art.6), au fost unele obiecții, și anume că forma de organizare a Bisericii ar fi reprezentativă, și nu preponderent reprezentativă. Este bine de observat că aceasta este formularea în *Manualul Bisericii* și că ideea că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are o formă de organizare (sau de conducere) reprezentativă este mai degrabă populară, și nu fundamentală.

Forma de organizare a Bisericii Adventiste este reprezentativă, dar conține și elemente specifice altor forme de organizare după cum urmează: „congregaționistă” pentru că puterea decizională cu privire la conducere, la aplicarea disciplinei bisericești și la realizarea planurilor și strategiilor comunității ține în exclusivitate de competența congregației (bisericii locale); ierarhică, întrucât Biserica este structurată pe mai multe niveluri organizatorice, și că fiecărui nivel îi sunt rezervate competențe specifice. De exemplu, competența în materie de doctrină și de norme administrative este rezervată în exclusivitate Conferinței Generale, de acordare și retragere a calității de membru Bisericii locale,

de reprezentare a Bisericii dintr-o țară în conducerea mondială și a Bisericii mondiale în teritoriul, Uniunii de Conferințe, iar Conferința asigură legătura între bisericile locale și unitatea acestora, pentru ca Biserica Universală/mondială să poată constitui corpul unit al lui Hristos.

Este vrednic de precizat că această formă de organizare nu reprezintă o tendință de modificare a eclesiologiei adventiste, ci aceasta a fost forma de organizare adoptată sub călăuzirea lui Dumnezeu de pionierii noștri. Pentru ca Biserica să își poată aduce în mod desăvârșit contribuția la realizarea lucrării lui Dumnezeu este necesar ca membrii și instituțiile să înțeleagă bine modul de organizare și funcționare al acesteia.

Articolul 7 reglementează raporturile între Biserica Adventistă din România și Biserica Adventistă mondială. Biserica Adventistă din România nu este afiliată Bisericii mondiale, ci este „parte integrantă a organizației mondiale a Bisericii Adventiste, Conferința Generală”, și „a organizației teritoriale, Diviziunea Euro-Africa”. Conform acestui articol, Biserica din România nu se călăuzește după principii proprii, ci „după principiile, statutele și regulamentele Bisericii Adventiste mondiale”.

Au fost introduse în Statut și norme cu privire la raporturile Bisericii cu statul. În acest sens, Biserica Adventistă „susține principiul separației Bisericii de stat, iar în

raporturile cu Statul Român este autonomă” (art.9). În același timp, Biserica recunoaște, conform Bibliei, „autoritatea statului în chestiunile civile și recomandă supunere față de cerințele sale” (art.10). În armonie cu învățătura Sfințelor Scripturi și cu standardele stabilite de documentele internaționale, „credem că statul nu are competența să se pronunțe în materie de credință religioasă și în aspectele legate de relația dintre ființa umană și Dumnezeu”.

O altă noutate pe care o aduce Statutul constă în precizarea conform căreia „copiii nebotezați ai credincioșilor adventiști și persoanele care împărtășesc principiile Bisericii și nu au calitate de membru fac parte din corpul credincioșilor Bisericii Adventiste. Conform acestei norme, copiii noștri și prietenii de adevăr sunt adventiști chiar dacă nu cu drepturile depline pe care le vor avea când vor fi membri.

După cum se poate observa, ceea ce am numit „noutăți aduse de Statutul adoptat” nu sunt de fapt noutăți, ci elemente care au fost încorporate în normele Bisericii mondiale și fac parte din realitatea Bisericii. ■

*Viorel Dima, director
al Departamentelor
Libertate Religioasă
și Comunicații,
Uniunea Română*

Înapoi către mâine

Congresul Studenților Adventiști

COSMIN VLAHOPOL

Mi-e teamă de un singur lucru. Că nu ne permitem. Că nu ne este permis, mai exact, să ne oprim și să privim înapoi. Mi-am lăsat mintea să calculeze pro și contra în economia acestui eveniment. Inutil să vă spun cine a câștigat, deoarece argumentele de care aveam nevoie nu erau doar puține, ci și slabe calitativ. „Înapoi” înseamnă „Stop”, la vârsta la care orice asemenea indicator devine cel mult „Cedează trecerea”. „Înapoi” înseamnă investiții însemnate în ceva ce nu poate să crească. „Înapoi” miroase a regres, a scuze pentru prezent, a ratare, a supărare, a pierdere. „Înapoi” e opusul lui „înainte”, și pentru asta ar trebui să-i fie rușine.

Da, AMiCUS organizează un eveniment special pentru „înapoi”. Între 1-4 mai 2008, adunăm laolaltă la Iași 1.000 de oameni care au urmat cursurile unei facultăți în acest oraș. În patru pași, mă voi trezi cu mult... „înapoiat” în încercarea de a combate proiectul. Încercăm?

1. „Ochii Domnului păzesc pe cel ce are știința...” (Prov. 22,12)

Poezia Bibliei știe să spună ceea ce practica dovedește valabil. Nu poți să mergi mai departe fără să știi ce s-a întâmplat în trecut. „Înapoi către mâine”. Departe de slogane, abia aștept să aflu ce gândeau cei care au fost studenți acum 30 de ani, pentru că mi-e teamă să descopăr că aveam aceleași gânduri, idei, idealuri, dispute. Chiar mai interesant ar fi să aflu ce gândesc ei acum despre problemele mele, să văd dacă vor zâmbi ironic sau dacă mă vor încuraja părințește. Oricum ar fi, un sens al versetului este că ochii Domnului păzesc pe cel care se păzește singur de greșelile trecutului, pe cel care respectă ceea ce s-a realizat deja și luptă să fie original. Suntem obligați să știm, iar evenimentul de la Iași va conta și în știința celor care, deocamdată, nu au habar despre AMiCUS, prin amploarea de care va beneficia.

2. „Rahela își plânge copiii și nu voia să fie mângaiată, pentru că nu mai erau.” (Mat. 2,18)

Versetul acesta m-a durut mereu, dar m-am hotărât acum să îl folosesc cu nuanțe mai vesele. Durerea era

teribilă, pentru că sursa durerii era, începând din acel moment, constantă. Îmi amintesc de durerea pe care o trăiam când plecam din tabără, când am terminat liceul, chiar facultatea, conștient că niciodată nu voi mai avea ce am avut. Mă bucură astfel enorm ideea binecuvântării unui dor care se poate alina, unei plângeri care se poate opri. Desigur, pentru cei care au trecut prin Iași, cărora le lipsesc școala, biserica, AMiCUS, teii din Copou, aceste patru zile sunt o iluzie, dar din perspectiva durerii Rahelei, e o șansă pentru ne-plângere. E o oază de AMiCUS într-un deșert al imposibilității reîntoarcerii.

3. Tu

Vom privi acum lucrurile din perspectiva ta, a celui care ai fost AMiCUS în Iași. Poți să te înscrii între 15 octombrie și 15 februarie prin e-mail (office@amicusiasi.ro) sau prin telefon (0747.409.806 – Mihai Crangașu sau 0743.963.900 – Teioșanu Mădălina). Este important să te încadrezi în aceste date, dacă vrei să beneficiezi, contra cost, de servicii deja pregătite cu atenție pentru tine: cazare (pe diferite planuri tarifare, care vor fi comunicate din timp) și masă, mapa Congresului. Întâlnirea în sine, prilejurile de amintiri, discuțiile între prieteni, seminarele cu invitați de seamă, plimbarea prin cotloanele uitate ale studenției – sperăm să fie după inima ta. Este o perspectivă pe care doar tu o înțelegi, și, de dragul bucuriei pe care o vei simți, te așteptăm cu drag.

4. Dumnezeu

„El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă” (Psalmi 145,19). Nu este nicio blasfemie în a afirma că Dumnezeu împlinește dorințele oamenilor, le face mofturile. Desigur, dorințele celor ce se tem de El sunt în limitele realizării, dar cred că un sens mai cald al versetului ar fi că Dumnezeu este un Tată care știe că, uneori, copiii au nevoie de împlinirea unor visuri care depășesc sfera utilului și rămân justificate doar de simpla bucurie. Deci Contractantul e Dumnezeu, Asiguratul e cel care a fost student, iar Beneficiarul e cel care învață că, în economia inimii, „Înapoi” poate duce către un **Măine** mai altfel. ■

Sănătatea spirituală în lumina Spiritului Profetic

– Noi întrebăm, iar Spiritul Profetic răspunde –

EMILIAN NICULESCU

Știm că este mai ușor să descrii o boală decât să definești ce înseamnă sănătatea fizică și mai ales cea spirituală.

Cum se definește sănătatea spirituală, acest aspect atât de important al vieții creștinului?

„Viața spirituală constă în faptul că Hristos trebuie să fie Lumina și Viața în templul sufletului, așa după cum sângele este viața trupului. Toți cei care studiază Cuvântul sunt reprezentați ca și cum ar „mânca” Cuvântul, ca și cum s-ar hrăni cu Hristos... După cum nevoile trupului trebuie satisfăcute zilnic, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu trebuie studiat zilnic, „digerat” și practicat. Astfel este susținut procesul hrănirii, pentru a păstra sufletul în stare de sănătate. Neglijarea Cuvântului înseamnă subnutrirea sufletului. Cuvântul îl descrie pe omul fericit ca pe unul care meditează ziua și noaptea la adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toții trebuie să ne delectăm cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Relația dintre Cuvânt și credincios este un subiect vital. Însușirea Cuvântului în vederea satisfacerii nevoilor spirituale înseamnă mâncarea frunzelor pomului vieții, care sunt menite să vindece neamurile. Studiați Cuvântul, practicați Cuvântul, pentru că este viața voastră!” (Ellen White, *Letter 4*, 1902 – *CSW* 43.2)

Care este legătura dintre sănătatea fizică și sănătatea spirituală?

„Deoarece mintea și sufletul se exprimă prin corp, atât vigoarea mentală, cât și cea spirituală sunt în mare măsură dependente de puterea și activitatea fizică. Tot ceea ce promovează sănătatea fizică promovează și dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat. Fără sănătate, nimeni nu poate să înțeleagă în mod distinct sau

să-și îndeplinească în mod complet obligațiile față de sine, față de semenii sau față de Creatorul său. De aceea, sănătatea trebuie păstrată cu tot atâta credincioșie ca și caracterul. O cunoaștere a fiziologiei și a igienei ar trebui să fie temelia tuturor eforturilor educaționale.” (Ellen White, *CG* 360.4)

„Sănătatea este o binecuvântare a cărei valoare este apreciată de prea puțini oameni. Totuși de aceasta depinde în mare măsură eficiența puterilor noastre mentale și fizice. Impulsurile și pasiunile își au sediul în corp, iar acesta trebuie păstrat în cele mai bune condiții fizice și sub cea mai bună influență spirituală, pentru ca talentele noastre să poată fi utilizate la gradul cel mai înalt.” (Ellen White, *COL* 346.2)

„Tot ceea ce slăbește puterile fizice slăbește și mintea și o face mai puțin capabilă să facă deosebire între bine și rău. Noi devenim mai puțin capabili să alegem binele și vom avea mai puțină putere a voinței de a face ceea ce știm că este bine.” (*Idem*, 346.3)

„Toți ar trebui să aibă o cunoștință inteligentă cu privire la alcătuirea corpului uman, pentru ca să-și poată păstra corpul în condiția necesară îndeplinirii lucrării lui Dumnezeu. Viața fizică trebuie păstrată și dezvoltată cu grijă, pentru ca, prin omenescul nostru, natura divină să poată fi dezvăluită în plinătatea sa. Relația dintre organismul fizic și viața spirituală este una dintre cele mai importante ramuri ale educației. Aceasta ar trebui să se bucure de o atenție deosebită în cămin și la școală. Toți trebuie să se familiarizeze cu structura lor fizică și cu legile care controlează viața. Cel care rămâne într-o ignoranță voită cu privire la legile ființei sale și le încalcă prin ignoranță păcătuiește împotriva lui Dumnezeu.” (*Idem*, 348.1)

„Fie ca nimeni dintre cei care pretind că sunt evlavioși să nu privească cu indiferență sănătatea corpului și să nu

se măgulească cu faptul că lipsa de cumpătare nu este păcat și nu îi va afecta spiritualitatea. Există o legătură strânsă între natura fizică și cea morală. Standardul virtuții este înălțat sau degradat prin obiceiurile fizice.” (CD 62.4)

Așadar, cum ar trebui privită reforma sănătății?

„Îngerul a spus: 'Să vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul.' (1 Petru 2,11). Tu te-ai poticnit de reforma sănătății. Ți se pare că ea este doar un supliment inutil al adevărului. Dar nu este așa. Ea este o parte a adevărului. Iată, în față se află o lucrare care se va apropia tot mai mult și te va încerca mai mult decât tot ceea ce ți-a fost încredințat. În timp ce eziți și te reții, greșind în a pune stăpânire pe binecuvântarea pe care o poți obține ca un privilegiu, tu suferi o pierdere. Tu te împiedici chiar în binecuvântarea pe care Cerul a așezat-o în calea ta pentru a-ți ușura progresul. Satana îți prezintă aceste lucruri într-o lumină care ridică cele mai multe obiecții, pentru ca tu să combați ceea ce ar fi cel mai mare beneficiu pentru tine, ceea ce ar constitui sănătate fizică și sănătate spirituală pentru persoana ta.” (Idem, 39.2)

„Ar trebui să se vadă reforme mai mari în rândul poporului care pretinde că așteaptă apropiata revenire a lui Hristos. Reforma sănătății va îndeplini o lucrare în poporul nostru, care încă nu a fost înfăptuită.” (Idem, 382.1)

„Subiectul reformei sănătății a fost prezentat în biserici, dar lumina sa nu a fost primită cu toată inima. Îngăduințele egoiste, distrugătoare de sănătate, ale bărbaților și femeilor au contracara influența mesajului care trebuie să pregătească un popor pentru marea zi a lui Dumnezeu. Dacă bisericile așteaptă putere, ele trebuie să trăiască adevărul pe care Dumnezeu li l-a dat. Dacă desconsideră lumina cu privire la acest subiect, membrii bisericilor noastre vor culege cu siguranță rezultatele degenerării, atât pe plan spiritual, cât și fizic. Influența acestor membri mai în vârstă ai bisericii va acționa negativ asupra celor nou-veniți la credință.” (Idem, 455.2)

„Păstrează lucrarea reformei sănătății la loc de frunte! Acesta este mesajul pe care am fost instruiți să-l transmit. Arată cu atâta claritate valoarea sa, încât să se manifeste o nevoie generală în această privință. Abstenența față de toate alimentele și băuturile dăunătoare este rodul adevăratei religii. Cel care este pe deplin convertit va abandona fiecare gust și apetit dăunător.” (Idem, 457.1)

„Am fost instruiți să spun educatorilor în domeniul reformei sănătății: 'Mergeți înainte! Lumea are nevoie de fiecare frântură de influență pe care o puteți exercita pentru a respinge valul nenorocirii morale. Fie ca cei care propovăduiesc întreita solie îngerească să rămână credincioși sub stindardul ei'.” (Idem, 457.2)

Ce responsabilitate le revine părinților în educarea copiilor în acest domeniu?

„Ar trebui să consacram mai mult timp în rugăciune umilă și serioasă către Dumnezeu, în vederea obținerii înțelepciunii de a crește copiii... Sănătatea mintală depinde de sănătatea corpului... În calitate de părinți creștini, noi suntem obligați să ne educăm copiii cu privire la legile vieții. Trebuie să-i instruiem, prin principii și exemplu, cu privire la viața noastră: noi nu trăim pentru a mânca, ci mâncăm pentru a trăi. Noi trebuie să-i încurajăm pe copiii noștri să iubească noblețea minții, cât și un caracter curat și evlavios. Pentru a întări în ei percepția morală, iubirea pentru lucrurile spirituale, noi trebuie să corectăm maniera noastră de a trăi... (Ellen White, *ApM* 20.1)

„Trebuie să educăm, să educăm, să educăm în mod plăcut și inteligent! Trebuie să propovăduim adevărul, să ne rugăm în conformitate cu adevărul, să trăim adevărul, prezentându-l cu toată frumusețea și beneficiile lui aducătoare de sănătate, în așa fel încât să-l punem la îndemâna celor care nu-l cunosc.” (Ellen White, *Counsels on Health* 505)

„Atât mamelor, cât și taților le revine responsabilitatea educării copilului în primii ani de viață, cât și a instruirii lui ulterioare. Cerința unei

pregătiri atente și complete este foarte urgentă și le revine ambilor părinți. Înainte de a-și asuma responsabilitatea de tată și mamă, bărbații și femeile ar trebui să se familiarizeze cu legile dezvoltării fizice, cu fiziologia și igiena, cu influența rolului de părinte, cu legile eredității, cu principiile îmbrăcăminte, ale exercițiului fizic...” (Ellen White, *CG* 63.3)

„Cele care iau asupra lor responsabilitatea de mame ar trebui să se simtă sub cea mai solemnă obligație față de Dumnezeu și față de copiii lor de a-i educa pe copii astfel încât să aibă o fire amabilă și iubitoare, să fie curați din punct de vedere moral, să aibă gusturi nobile și un caracter plăcut... Părinții trebuie să-și educe copiii pentru a avea obiceiuri bune în privința hranei, a băuturii, a îmbrăcăminte și a exercițiului fizic, pentru ca să așeze o bună temelie pentru o bună sănătate...” (Idem, 187.1)

Cum arată un creștin care este sănătos din punct de vedere spiritual?

„Adevăratul creștin obține o experiență care aduce sfințenie. El este fără nicio pată de vinovăție a conștiinței sau vreo mângitură de corupție asupra sufletului său. Spiritualitatea Legii lui Dumnezeu, cu principiile sale limitative, este adusă în viața sa. Lumina adevărului iradiază înțelegerea sa. Căldura unei iubiri perfecte față de Răscumpărătorul său înlătură miasma care s-a interpus între suflet și Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu a devenit voința sa: curată, elevată și sfințită. Fața lui dezvăluie lumina cerului. Corpul său este un templu potrivit pentru Duhul Sfânt. Sfințenia împodobește caracterul său. Dumnezeu poate comunica cu el, deoarece sufletul și corpul său sunt în armonie cu Dumnezeu.” (Ellen White, *Letter* 139, 1898). ■

Emilian Niculescu,
secretar,
Uniunea Română

Biserica Adventistă răspunde la criza generată de inundații

Sâmbătă, 22 septembrie, în toate bisericile adventiste din țară a avut loc o colectă pentru familiile sinistratilor din Tecuci. Deși nu avem până acum date certe despre sumele adunate, avem totuși semnale că acestea sunt generoase. Vestile primite ne-au permis să oferim primele materiale de construcții familiilor care au început deja lucrările de reconstrucție și reamenajare a noilor locuințe. Le mulțumim celor care au dăruit bani, celor care au oferit bunuri și voluntarilor care au simțit împreună cu semenii lor aflați în dificultate. Aceștia percep împreună-simțire a fraților din biserică și ne-au rugat să transmitem mulțumirea și recunoștința lor celor care le sunt alături în momente de criză.

(Cornel Roman, ADRA)

„Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”

În perioada 9-16 septembrie 2007, elevii Liceului Teologic Adventist din Craiova au susținut o acțiune TinSerV în localitatea Murgași, județul Dolj. În tot acest timp, împreună am împletit lucrul cu devoțiunea, slujirea cu spiritualitatea și sacrificiul cu profesionalismul,

încercând să ne consolidăm edificiul caracterului nostru și să răspândim „o mireasmă de viață spre viață” pentru cei din jurul nostru. Proiectul acesta face parte din programul de grant școlar „Educație pentru calitatea vieții”, în care este implicat liceul nostru, un proiect complex ce va cuprinde mai multe acțiuni: seminare de educație (sănătate, cultură etc.), târg de meșteșuguri, teatru de păpuși, concert de muzică sacră etc. Nădăjdum ca această picătură de slujire turnată peste un pământ insetat de iubire să nască o învioreare după voia Domnului.

Îi mulțumim Părintelui ceresc pentru tot sprijinul acordat și pentru binecuvântarea pe care ne-a oferit-o – aceea de a fi împreună-slujitori cu El.

(Lucian Racilă / AARC Oltenia)

Vizita comisiei de acreditare la Brăila

În perioada 22-25 septembrie 2007, Școala Postliceală Sanitară Adventistă de la Brăila a primit vizita comisiei de acreditare a Bisericii Adventiste (AAA). Comisia – formată din Luis Schulz, director asociat al Departamentului Educație al Conferinței Generale, Allan Handysides, director al Departamentului Sănătate al Conferinței Generale, Roberto Badenas, director al Departamentelor Educație și Viața

de Familie ale Diviziunii Euro-Africa, Patricia Jones, reprezentanta Școlii de Nursing de la Universitatea Adventistă Loma Linda, Hellen King, fost decan al Școlii de Nursing de la Loma Linda, și Roland Nickel, directorul economic al Universității Adventiste Friedensau – a apreciat progresele făcute de școală în ultimii doi ani și a făcut un raport favorabil, propunând acreditarea completă a școlii. În Sabat, membrii comisiei au predicat în comunități din București: Belu, Labirint, Învingători și comunitatea Liceului Adventist „Ștefan Demetrescu”, iar după-amiază au avut o întâlnire deosebit de productivă cu elevii și profesorii Liceului Adventist din București.

(Valeriu Petrescu / AARC)

Ediția nouă a Manualului Bisericii Adventiste

În urma unei hotărâri a comitetului Uniunii, s-a retipărit *Manualul Bisericii*, ediția 2005. Procesul revizuirii ediției anterioare a urmărit o traducere cât mai fidelă, conformă cu originalul din limba engleză, ediția oficială a Conferinței Generale. Manualul conține, în final, suplimentul care a însoțit ediția 2000 privitor la probleme cum ar fi: Sfânta Cină, Botez etc.

(Emilian Niculescu / AARC)

Ș T I R I

Marele pescar

În perioada 21-23 septembrie s-a desfășurat la Tulcea Festivalul „Marele Pescar”, festivalul misiunii pentru tineri, la care au fost invitați să participe tineri din Tulcea și nu numai. Deoarece înscrierile s-au făcut prin intermediul Internetului, organizatorii au avut surpriza să numere printre cei 170 de participanți înscriși, și tineri din județele: Constanța, Călărași, Dâmbovița, Ialomița, din București sau din alte Conferințe. Pe parcursul celor trei zile s-au îmbinat frumos misiunea, creativitatea, motivația, părtașia și recreația.

În Sabat dimineață, în sală au fost prezenți peste 200 de tineri – un pic mai mulți decât se anunțaseră – pregătiți pentru a fi motivați în vederea unui „pescuit” rodnic. Mesajul de motivație, prezentat de fratele Cătălin Bărbulescu, directorul Departamentului Tineret din cadrul Conferinței Muntenia, le-a reamintit tinerilor de misiunea pe care o au, aceea de a fi pescari de oameni, pregătindu-i astfel pentru ceea ce avea să urmeze.

Miezul zilei i-a găsit pe tineri în întreg orașul. Pe unii în vizită la cămine de copii sau de bătrâni, pe alții stând de veghe lângă chipul lui Daniel și explicându-le trecătorilor semnificația acestuia sau înscriindu-i pe doritori la cursurile oferite de Institutul de Studii Biblice prin Corespondență Sola Scriptura.

De la un astfel de festival nu putea lipsi pescuitul. Astfel că trecătorii care reușeau să pescuiască într-un anumit loc special amenajat primeau premiu o carte cu tematică spirituală. Plini de experiențe din misiune, tinerii au revenit la biserică din localitate pentru a participa la partea de creație a festivalului. Teme bine conturate, mesaje miezoase, poezii, piese muzicale, fotografii – au fost câteva dintre punctele realizate de tineri pentru a construi programul după-amiiezii.

Duminica a fost ziua de recreere. Excursia în Delta a constituit o experiență deosebită pentru fiecare, la încheierea festivalului, care a reprezentat de asemenea și

Concertul aniversar de la Sibiu: retrospectivă

Duminică, 23 septembrie, la Sibiu, coriști din toată țara s-au reunit pentru a marca încă o dată cei 100 de ani de activitate corală adventistă în România.

Minunea ce, în vară, la Sala Polivalentă din București, i-a umplut de mirare pe iubitorii de muzică, specialiști și nespecialiști deopotrivă, s-a petrecut și a doua oară: ceea ce s-a pregătit separat de mai bine de 900 de coriști, în mai bine de 80 de comunități din cele 6 Conferințe ale bisericii, a putut fi integrat într-o interpretare sensibilă, armonioasă, sincronizată, sub conducerea dirijorilor Constantin Tolici, Gabriel Vasilescu, Aurel Zgonea, Nicușor Gheorghită, Doru Dobrică, Vasile Cazan, Hajnal Covacs și Samuel Bălașa și cu acompaniamentul pastorului Gabriel Brașov și al Liviei Ioniță. Programul coral a fost demarcat de trei momente orchestrale, susținute de un ansamblu de alături, sub bagheta maestrului Vasile Cazan. Compozițiile de Charpentier și Dvorak au răsunat în deplin acord cu eleganța sobră și atmosfera reculeasă a cetății Sibiului.

Toate au fost cu atât mai frumoase cu cât au fost bine primite de gazde. În ediția online a cotidianului local *Tribuna*, din 24 septembrie, concertul este consemnat sub titlul „Piața coriștilor” în termeni deosebit de

binevoitori și luminoși, fără urmă din reticența și crisparea cu care eram întâmpinați în spațiul neadventist:

„Ieri, la orele amiezii, Piața Mare s-a aflat sub asediu... muzical, anul Capitalei Culturale ne-a adus cel mai mare cor religios care a concertat în Sibiu. 800 de coriști din toată țara au interpretat muzică religioasă clasică, iar la un asemenea cor și publicul dornic să-i asculte s-a dovedit a fi pe măsură.” Și pe postul TV *Antena 1 Sibiu*, luni, 24 septembrie, la știrile de la ora 23:00, și în reluare marți, 25 septembrie, la știrile de la ora 6:30, s-a vorbit de bine despre concert și, implicit, despre biserică. „Cel mai mare cor care a cântat până acum în capitala culturală europeană a putut fi auzit duminică, în Piața Mare: aproape 1000 de coriști din întreaga țară au fost prezenți la Sibiu pentru a sărbători Centenarul Corului Adventist. Trecătorii au fost impresionați de corul adventiștilor și s-au oprit să-l asculte. Cei 100 de ani de existență ai corului au fost sărbătoriți prin muzică religioasă clasică.”

La acestea adăugăm și mulțumirile organizatorilor pentru deosebita strădanie a coriștilor și sprijinul din partea Conferințelor pentru realizarea acestui concert fără precedent, care s-a dorit un prilej ca oamenii să vadă „strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chiul lui Dumnezeu”.

(Cristina Ruță / AARC)

Mulțumim că ați venit la noi!

„Ce bine e când frații cu dulce se unesc...” Sabatul din 8 septembrie a fost unul binecuvântat pentru frații noștri din Biserica „Emanuel” de după grățiile Penitenciarului din Iași. Dar și pentru noi, cei patru voluntari, însoțiți de sora Angelica și de fratele Ioan Paicu, redactori la *Radio Vocea Speranței*. Cuvântul rostit de fr. Paicu a umplut inimile noastre cu dragostea lui Dumnezeu. Vorbele pline de dragoste de mamă ale sorei Paicu au mângâiat inimile celor care, de multă, multă vreme, nu și-au mai văzut sau nu au mai vorbit cu mamele sau copiii lor... Am cântat împreună, ne-am rugat, am ascultat Cuvântul lui Dumnezeu și am împărtășit experiențe. Adevărate minuni!

În ciuda aprobărilor și legislației în vigoare, din cauza unor probleme mari create de unii deținuți din secția de maximă siguranță, conducerea Penitenciarului a luat hotărârea de a nu mai permite participarea unui număr mai mare de patru deținuți la nicio activitate. La insistențele și asigurările unui deținut, conducerea Penitenciarului a aprobat participarea a 20 de persoane. Totul a decurs fără incidente. Sabatul acesta am putut să ne închinăm împreună cu ei datorită vieții transformate, „dinamitate” – așa cum spunea fr. Paicu –, de Dumnezeu a acestor băieți minunați.

Vă rog să nu uitați să vă rugați pentru împlinirea dorinței lor de a prinde postul adventist de televiziune *Speranța TV*.

(Mihai Enea / AARC Moldova)

Ș T I R I

deschiderea anului la nivelul lucrării de tineret din zona Tulcea, fiecare dintre cei prezenți: adolescenți, tineri și lideri, întorcându-se acasă cu dorința de a face din misiune un stil de viață, pentru că, dacă vrei cu adevărat, poți fi misionar oriunde.

(Cristina Neagu / AARC)

Misionari români în Malaysia

În perioada 24 august-8 septembrie, s-a derulat o campanie de evanghelizare în 13 sate malayesiene, unde toți vorbitorii au fost români – 12 studenți de la ITA, însoțiți de un pastor. A fost o perioadă care a trecut ca un fulger, lăsând însă în inima participanților mai mult decât o urmă fugară. Ne-am bucurat de sprijinul unor comunități foarte prietenoase și pline de sacrificiu, cu care am legat, sperăm, prietenii veșnice.

La finalul perioadei am simțit că Dumnezeu ne-a trimis acolo nu doar pentru persoane din afara Bisericii Adventiste

de Ziua a Șaptea, ci chiar și pentru cei din biserică. De ce? Deoarece întâlnirea cu frații noștri de departe ne-a adus pe toți în contact cu o biserică diferită, de la care am învățat, dar care, de asemenea, a trebuit învățată multe lucruri.

De când ne-am întors, ne rugăm pentru frații noștri de departe, am învățat să îi înțelegem mai bine pe cei care au gustat din misiunea externă și vor să o repete, dar vrem, de asemenea, să folosim mai bine oportunitățile de aici de aproape. Dumnezeu ne pregătește, nu știm pentru când și unde, să îndeplinim o lucrare pentru care ne pregătim, făcând cu credincioșie micile noastre datorii, poate uneori nebagate în seamă, dar prețioase pentru o educație completă. Fiecare secundă și fiecare firimitură strânsă cu credincioșie ar putea fi o măsură în plus pentru cândva când, nu știm ce har, ajungem să fim aproape de oamenii la care nu ne-am gândit, dar pe care i-am putea ajuta cu cât e „coșul” mai plin.

(Laurențiu Moț / AARC Muntenia)

Marius și Jim Poznașu'

El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul. (Ps. 112,7)

Intro zi, Marius a ieșit de la școală foarte necăjit. Avea o față lungă, umerii aduși și mersul abătut. Bunicul l-a întâmpinat cu un zâmbet complice, ca de fiecare dată, însă Marius de-abia a reușit să răspundă monosilabic la primele întrebări. După câteva clipe de tăcere, Marius a răsuflat:

– Bunicule, sunt necăjit rău.

– Ei, se vede că ai o mare piatră pe suflet. Ia spune-i tu lui Bunu' ce te frământă.

– Am avut o zi proastă. Poate cea mai rea de când mă știu. Totul a început dimineață, când am intrat în școală. Băieții de la B s-au supărat pe noi pentru că i-am învins la meci și au spus că ne așteaptă vineri, după ore, cu Jim Poznașu'.

– Și cine este Jim?

– E un băiat mai mare, care a rămas repetent. Înalt și brunet. Dacă ne prinde, e vai și amar de noi.

– Asta e tot ce te frământă?

– Nu. Doamna ne-a spus că nu este mulțumită de notele de la extemporal și că luna asta nu mai mergem în excursie. În plus, săptămâna viitoare o să ne asculte pe toți din toată materia. Nu știu cum voi reuși să învăț cu gândul la Jim.

– Deci asta e tot?

– Nu. În pauza mare s-a întâmplat ca Silviu și Cosmin să alege prin clasă. Mi-au trântit penarul și mi s-a spart stiloul.

– Deci asta e tot?

– Bunicule, tu nu mă asculți deloc! Cum adică „asta e tot”? Nimic nu mai merge cum trebuie și nu știu ce să mai fac, iar tu ești atât de liniștit.

– Da, sunt liniștit, pentru că pe mine nu mă sperie veștile rele.

– Vrei să spui că nu te-ai temut niciodată?

– Oho, dimpotrivă. Dar am învățat să nu mă mai tem. Oricum nu ajută la nimic. În plus, am un Aliat puternic.

– Te referi la Dumnezeu? Dar cum poate să rezolve El problemele mele?

– În parte deja le-a rezolvat. De exemplu, pe Jim îl cunosc. Este amicul meu.

– Dar nu m-ai întrebat tu cine este Jim?

– Am vrut să mă asigur că ne gândim la aceeași persoană. De câte ori mă întorceam prin parc, după ce te conduceam la școală, îl zăream pe Jim. Am intrat în vorbă cu el și l-am învățat cum să-și repare bicicleta, cum să prindă gușteri și cum să își construiască o cazemată.

– Bunicule, știi tu lucrurile astea?

– Ei, și eu am fost tânăr odată. Numai că Jim nu mai este la fel de poznaș ca anul trecut. L-am ajutat la istorie și la fizică, iar acum merge pe drumul cel bun. Cred că nici nu știe de ce îl cheamă vineri băieții de la B.

– Bunicule, te rog, vino tu să vorbești cu el.

– Vin, cum să nu, dar cred că mai degrabă trebuie să vă împăcați cu băieții de la B.

– Da, ai dreptate.

– Acum cred că, principala problemă fiind pe cale de rezolvare, vei fi elev conștiincios și te vei pregăti temeinic pentru ascultare.

– Dacă mă ajută și mama...

– Bineînțeles. Și cu stiloul ce facem?

– Îi spun ce s-a întâmplat.

– Și altă dată?

– O să-mi pun penarul în bancă.

– Bravo. Ei, vezi că nu mai este ziua așa de neagră?

Marius se înveselește și îl îmbrățișează pe bunic.

– Bunicule?

– Da, voinicul meu.

– Eu cred că Dumnezeu este bun, așa ca tine.

– De fapt, lucrurile stau exact invers. Cine este bun seamănă cu Dumnezeu. Ce zici? Te mai lași speriat de veștile rele?

– Nu! O să apelez și eu la Aliatul tău... ■

Ora familiei

- Invită-ți familia la altar. Citiți povestirea, apoi textul din Psalmi 112,7.
- Discutați despre ocazii în care v-ați simțit copleșiți de vești rele. Care a fost deznodământul?
- Roagă pe un adult din familie să povestească despre o situație în care Dumnezeu a rezolvat problemele cu care s-a confruntat.
- Ce puteți face pentru a fi mai încrezători?

O misiune pentru fiecare

„ATINGE O INIMĂ, SPUNE LUMII”

SILVIA DIMA

În perioada 7-9 septembrie, la Stupini a avut loc Convenția Departamentului Misiunea Femeii. Lucrările, desfășurate sub genericul „Atinge o inimă, spune lumii”, au urmărit implementarea planului strategic de misiune cu același nume al Bisericii în proiectele departamentului și parcurgerea nivelului II al cursurilor de leadership.

La convenție au participat 200 de lideri locali și reprezentante ale diverselor categorii de femei (adolescente, studente, tinere mame, mame de adolescenți, femei cu soți necredincioși, femei singure, femei cu dizabilități, exponenți ale comunităților etnice), care au decis să se implice în efortul Bisericii de a-și aduce la îndeplinire mandatul și acționează deja în sensul acesta.

Deși a trecut ceva timp, simt încă mireasma de-nceput de toamnă din zona Stupiniului. Știu, nu va dura mult. Dar, ce s-a petrecut acolo, nu voi uita niciodată.

Le-am văzut... Veneau grăbite din toate colțurile țării, unele după o noapte de nesomn, altele trecute prin câteva mijloace de transport, dar toate cu fețe senine și priviri cercetătoare. Căutau ceva, așteptau ceva, aveau motive să fie acolo.

Apoi le-am auzit... Le-am auzit și nu mi-am putut ascunde uimirea: dacă aici este așa, Doamne, cum va fi acasă, când o veșnicie Te vom lăuda și vom vorbi despre minunile pe care le-ai făcut pentru noi și prin noi!?

Și am gustat... Am gustat ce bun este Domnul (Ps. 34,8) cu noi și cu semenii noștri, pentru salvarea cărora a pregătit noi cunoștințe, noi strategii, noi tactici și abilități.

Și-am așteptat... Toate. Două sute de femei am așteptat cu înfrigurare să se deschidă fereastra capelei spre sus, pentru a adia peste noi iubire, putere și har după har (Ioan 1,16).

Am înțeles atunci de ce femeia din Luca 8 a ales să atingă poala hainei Domnului Isus. Era singura soluție pentru limitele ei. De doisprezece ani era ținută la distanță; niciun parfum n-o ajuta. Oamenii evitau s-o privească pentru că boala o făcea neplăcută – a pierde sânge înseamnă a pierde viață. Dar ochii ei stinși încă întrezăreau o licărire de speranță. Auzise că trece pe acolo și a strigat cu înfrigurare: „Când? Unde?”. Atâția ani gustase din dezamăgirea de a nu se vindeca, deși își cheltuise toată averea cu doctorii (Luca 8,43). Acum îi venise rândul. Cel ce oferea tuturor alinare și viață n-o putea ignora. Era nevoie doar de o atingere. Cu ultimele puteri s-a târât prin mulțime; cu greu „s-a apropiat... și s-a atins de poala hainei lui Isus. Îndată” (v.44)... a fost vindecată.

Peste ani, minunea s-a repetat... În felul acesta, „Atinge o inimă, spune lumii” nu a fost privit ca fiind doar planul strategic de misiune al Bisericii Adventiste mondiale, care ne implică și pe noi, femeile adventiste din România, ci a devenit răspunsul nostru pentru minunea vindecării limitelor noastre și veșnicia pe care ne-a sădit-o în suflet. Pentru că nu poți să trăiești o minune și să taci... Dar *cui să spui și ce să spui, și... cum să spui?!?* La toate aceste frământări am primit răspuns în zilele de 7-9 septembrie prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, prin rugăciune și un mesaj din partea Domnului împărtășit de fratele Teodor Huțanu, prin experiențe împărtășite și prin 20 de seminare pregătite de Conferința Generală și de surori din țara noastră. În felul acesta, „Atinge o inimă, spune lumii” a devenit un angajament colectiv și individual. Este misiunea pentru care am decis să punem la dispoziție timp, energie și toate resursele, slujind cu bucurie, căci timpul e spre seară...

Frați și surori, dacă simțiți mireasmă de vreme târzie, dacă vedeți că aici nu mai este de stat și auziți vești care vă îngrozesc, dacă gustați din amărăciunea suferinței acestei planete, atenție la cel de-al cincilea simț cu care ne-a înzestrat Dumnezeu pe fiecare! Nu vă lăsați atinși de deznădejde, de nimic ce v-ar putea îndepărta de Mântuitorul. Pentru ca apoi, vindecați și imputerniciți prin atingerea hainei Sale, să spunem oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod (Apoc.14,6) despre vestea cea bună care ne-a schimbat viețile și ne-a oferit un viitor și o nădejde (Ier.29,11). ■

*Silvia Dima,
director al
Departamentului
Misiunea Femeii,
Uniunea Română*

Isus te cheamă să mergi împreună cu El. Poate ți se pare surprinzător, dar este o aventură minunată, n-o pierde! Echipează-te pentru această călătorie cu un abonament la revista **Curierul Adventist**. Articolele devoționale, studiile biblice și experiențele personale îți vor oferi o adâncă înțelegere a lucrurilor spirituale.

- Abonează-te la **Curierul Adventist** și te vei bucura de veștile noi cu privire la ceea ce face Dumnezeu în Biserica Sa.
- Vei fi inspirat de experiențele celor care au fost schimbați de Dumnezeu și care au primit noi semnificații și sensuri pentru viețile lor.
- **Nu uita!** Dacă dorești acest lucru te poți abona acum.

Revista **Curierul Adventist** – full-color

12 apariții/an – 36 lei